

CHARLES UNIVERSITY IN PRAGUE

FACULTY OF EDUCATION

Department of English Language and Literature

BACHELOR THESIS

**Distant Star by Joe Duce - translation and stylistic
analysis**

Author: Jakub Vašíček

Supervisor: Jakub Ženíšek, Mgr.

Prague 2015

Declaration:

I hereby declare that this bachelor thesis, titled “Distant Star by Joe Ducie - translation and stylistic analysis”, is the result of my own work and that I used only the cited sources.

Prague, July 20th 2015

.....

Acknowledgements:

I would hereby like to thank Mgr. Jakub Ženíšek primarily for his time and supervision regarding the compilation of this bachelor thesis.

Abstract

This bachelor thesis is focused on the translation of selected chapters of the novel *Distant Star* written by Joe Ducie. The thesis has three parts: an introduction, the translation itself and an analysis of the translation. First part introduces the book and its author, the second part consists of the text in the original form and the translated version and finally the third part analyses the process and methods used in translation with references to relevant theories from experts in the field.

Keywords

Translation, Distant Star, Joe Ducie, equivalence, language, neologisms

Abstract

Tato práce je zaměřena na překlad vybraných kapitol *Hvězdy Vzdálené* od Joe Ducieho. Skládá se z tří částí: úvodu, překladu samotného a rozboru překladu. V úvodu je představena kniha a její autor, druhá část obsahuje originál textu a přeloženou verzi a nakonec třetí část analyzuje postupy použité při překladu s odkazy na relevantní teorie od expertů v oboru translatologie.

Keywords

Překlad, Hvězda Vzdálená, Joe Ducie, ekvivalence, jazyk, neologismy

TABLE OF CONTENTS

1	Introduction.....	6
1.1	Author.....	6
1.2	Synopsis.....	6
2	The Translation.....	8
3	Stylistic analysis.....	52
3.1	Register.....	52
3.2	Title.....	53
3.2.1	Chapter names.....	53
3.3	Colloquialisms and Vulgarisms.....	54
3.4	Proper Names.....	54
3.5	Genders and Names.....	56
3.6	Surnames.....	57
3.7	Geographical Names.....	57
3.8	Neologisms.....	58
3.9	Measures.....	60
3.10	Currency.....	61
3.11	Idioms.....	61
3.12	Word Play.....	62
3.13	Generalisation.....	63
3.14	Diminutives.....	64
3.15	Intensifications.....	65
3.16	Additions and Omissions.....	65
3.17	Say and its equivalents.....	66
3.18	Explicitness.....	66
3.19	Phrasal Verbs.....	67
3.20	Cultural References.....	68
3.21	Onomatopoeic Words.....	69
4	Conclusion.....	70
5	Works Cited.....	71

1 Introduction

I decided to translate *Distant Star* by Joe Ducie because I found the book interesting and I expected the translation process to be equally attractive, since there are a number of neologistic phrases and newly created words and the author is often very descriptive.

The narrator himself is very likeable, and has characteristics that are easy to relate to. The author used some episodic autobiographic features while creating the character, like his love for scotch and his gritty humor. The fact that nothing is black and white and good does not always prevail makes the story dark and to me more appealing and less cliché. The narrator is heartbroken from previous conflict and suffers multiple injuries, some permanent, during the book while also losing his loved ones.

I decided to translate approximately one fifth of the book, starting from beginning. The book is fast paced so we immediately get into action and the author without much ado starts introducing all sorts of wondrous new supernatural powers.

During my work I relied mostly on the works of Czech translation theorist Jiří Levý and Dagmar Knittlová. When dealing with a number of challenging passages that came up during the translation of the primary material, I could rely on their works to offer guidance and answers.

1.1 Author

Joe Ducie is a 28 years old writer from Perth, Australia. His first book, *Distant Star*, was published in 2012 and since then he has written two sequels that are part of the Reminiscent Exile series. Apart from that he published several other books. While he is not very well known and does not boast a widespread critical acclaim, public reviews of his books are very positive and on 5-star scale his books score on average 4 or more stars. His books are mainly fantasy, horrors or thrillers. Much like his main character, he is also a big fan of scotch.

1.2 Synopsis

Declan Hale is a former Knight Infernal who has been exiled from the realm of Forget for his crimes during the Tome Wars. After five quiet years he is attacked and witnesses the demise of his future self. He travels through Forget to prevent Atlantis from falling into the hands of the Renegades. He is imprisoned on the order of King Faraday and is to be executed; yet eventually he escapes and battles his way to Atlantis. During the battle for Atlantis, Declan loses his lover Clare before finally reaching Atlantis only after the Renegade King. During the final battle he encounters his ex-lover Tal, now a puppet of Lord Oblivion. Declan slices the Infernal Clock in half with the Roseblade before engaging in battle with King Renegade. During the battle Declan impales the Renegade King but is mortally wounded. As he lies dying, the Immortal Queen torments him before he finally

falls through the Void to his bookshop and encounters his past self. He is brought from the brink of death thanks to one of the petals from the Infernal Clock by his nemesis from time long past. The book finishes with King Faraday's visit to Declan's bookshop during which Faraday mocks Declan and reveals that all his actions have been a part of a plan and all outcomes have been taken into account.

2 The Translation

Back in Black	Back in Black
<p data-bbox="225 353 799 443">“Why’s it say ‘<i>ENTER AT YOUR OWN RISK</i>’ on your door?”</p> <p data-bbox="225 465 799 607">I rang up the sale and placed the book in a brown paper bag. “Dangerous places, bookshops.”</p> <p data-bbox="284 685 456 719">“No, really?”</p> <p data-bbox="284 741 405 775">“Really.”</p> <p data-bbox="225 797 799 887">“What could be dangerous about a bookshop?”</p> <p data-bbox="225 909 799 1211">The guy’s smile didn’t touch his eyes. Something wasn’t right. I could taste strangeness on the air like burnt rubber, or smoldering pages. Two wars and a whole world of trouble while growing up had fine-tuned my survival instinct.</p> <p data-bbox="225 1290 799 1435">“Well,” I said, reaching into my waistcoat. “There’s a power in words, my friend.”</p> <p data-bbox="225 1514 799 1816">His smile faded, and he made his move, tearing the brown paper bag apart to get at the book inside. He was sloppy and slow. I knew first-year Knights quicker on the draw than Smiler here. His ineptness was almost insulting.</p> <p data-bbox="225 1895 799 1984">I drew the novel from my inside pocket and slipped it open as the force of his Will</p>	<p data-bbox="823 353 1398 443">„Proč je na dveřích: „VSTUP NA VLASTNÍ NEBEZPEČÍ?“</p> <p data-bbox="823 465 1398 555">Namarkoval jsem nákup a dal knihu do hnědého papírového sáčku.</p> <p data-bbox="823 577 1398 667">„V knihkupectvích může být nebezpečno.“</p> <p data-bbox="887 689 992 723">„Fakt?“</p> <p data-bbox="887 745 992 779">„Fakt.“</p> <p data-bbox="823 801 1398 891">„Co může být nebezpečného v knihkupectví?“</p> <p data-bbox="823 913 1398 1216">Jeho úsměv byl falešný, něco tu nehrálo, cítil jsem ve vzduchu divnou pachut’, něco jako spálenou gumu nebo doutnající stránky. Dvě války a hromada problémů při dospívání vypilovaly můj pud sebezáchovy.</p> <p data-bbox="823 1294 1398 1384">„No,“ odpověděl jsem a sáhl do kabátu, “Ve slovech je síla, kamaráde.“</p> <p data-bbox="823 1518 1398 1821">Úsměv se mu vytratil z tváře a učinil první krok, roztrhl hnědý papír, aby se dostal ke knize. Byl pomalý a nedbalý, znal jsem Rytíře prvního ročníku, co tasili rychleji než tady Usměváček. Byl nezkušený, až mě to skoro uráželo.</p> <p data-bbox="823 1899 1398 1989">Vytasil jsem román z vnitřní kapsy a otevřel ho ve chvíli, kdy do mě síla jeho</p>

slammed into me like a freight train. Ah, such *strength!* I hadn't felt the like in years, not since the final days of the Tome Wars. He was young, too, his cheeks covered in a scraggly beard. I was nearly impressed.

Still, he did not know with whom he was dueling.

My book became an argent shield that obliterated the solid burst of Will, a pure power sent against me. I was the train and he, a Coke can. His fingers slipped across the pages, and he faltered, caught in an invisible net. Someone had taught him how to throwdown, but not how to focus his strength. Just enough to be dangerous. No matter.

His mind crumpled.

Blood ran down his face in rivulets from his eyes, and I snapped his limbs together, pinning him to the spot. He made a low, awful sound somewhere between a scream and a groan.

"Your name?" I asked.

The boy's Will had shattered. His copy of Figley's *Assassin* dropped to the floor, useless, just a book.

"Tell me, mate," I urged. "You must know who I am. What I can do."

I sent a wave of compulsion drawn within a thin network of suggestion and

Vůle vrazila jako nákladní vlak. Ach, taková síla! Takhle jsem se necítil již léta, od posledních dnů Války svazků. Byl mladý, na tvářích měl neupravené vousy. Byl jsem skoro ohromen.

Ale i tak, nevěděl s kým má tu čest bojovat.

Moje kniha se stala stříbrným štítem, který vyhladil čistou explozi Vůle, kterou proti mně vyslal. Teď jsem byl vlak já a on plechovka od koly. Prsty mu klouzaly po stránkách a on zaváhal, chycen v neviditelné síti. Někdo ho naučil jak bojovat, ale ne jak soustředit svou sílu. I tak uměl dost na to, aby byl nebezpečný.

Jeho mysl se zhroutila, krev se mu valila z očí. Semkl jsem mu končetiny a přišpendlil ho na místě. Vydal ze sebe tichý hrůzný zvuk, něco mezi výkřikem a zasténáním.

„Tvoje jméno?“ zeptal jsem se.

Jeho Vůle se roztříštila. Výtisk *Atentátніка* od Figleyho mu vypadl z ruky na zem a stal se opět jen obyčejnou knihou.

„Pověz, kamaráde,“ naléhal jsem, „Víš přece kdo jsem a co dokážu.“

Skrz splet' donucení jsem pomocí stránek vyslal vlnu nátlaku do jeho mysli.

<p>persuasion through the pages in my hand and across the boy's mind. Such subtle strands of Will were invisible to the naked eye, but they settled on his thoughts and dug the hook of my coercion in that much deeper.</p> <p>“I am... the Pagemaster.”</p> <p>I snorted. “Really? We gave up those ridiculous codenames long before the war's end. Come now, tell me the name your mother gave you.” The words on my book began to shine with a dark light. A <i>not</i>-light. Void light. “Or Lord Oblivion itself will be kinder than I will be.”</p> <p>The capillaries in his eyes had burst, staining the whites dark red. Through the crimson mess, I watched his small spark of defiance blur into fear, which was satisfying to see. I'd broken not only his Will but also his will.</p> <p>“Je-Jeffrey,” he said. “Jeffrey Brade.”</p> <p>“Jeffrey.” I nodded. “A pleasure to meet you.” I drew back a bit of my Will to give the kid a chance to explain. No one had been brazen enough to attack me for years. In a time not so long ago, I would have cast his soul beyond perdition without even blinking. “Why did you try to kill me today?”</p> <p>He shook his head. “Can't tell you.”</p> <p>“Can't or won't?”</p> <p>Jeffrey took a deep breath and released it slowly. “Won't.”</p>	<p>Jemné, okem neviditelné prameny Vůle sevřely jeho myšlenky a začaly mé odhodlání ještě hlouběji.</p> <p>„Jsem... Mistr stránek.“</p> <p>Odfrkl jsem si. „Opravdu? Ty směšná krycí jména jsme přestali používat dávno před koncem války. Tak mi řekni své pravé jméno.“ Slova na mé knize začala zářit temným světlem. Ne-světlem. Světlem Nicoty. „Nebo sám Pán zapomnění bude laskavější než já.“</p> <p>Žilky v jeho očích praskly a zalily mu bělmo temně červenou. Skrz rudý hnus jsem viděl, jak se malá jiskřička vzdoru mění ve strach, což jsem si užíval. Nezlomil jsem jen jeho Vůli, ale také jeho vůli.</p> <p>„Je-jeffrey,“ vykoktal ze sebe. “Jeffrey Brade.“</p> <p>„Jeffrey.“ kývl jsem. „Rád tě poznávám.“ Ubral jsem trochu Vůle, abych dal klukovi šanci mluvit. Už si na mě dlouho nikdo netroufl. Není to tak dávno, co bych vypověděl jeho duši do zatracení bez mrknutí oka. „Proč ses mě pokusil zabít?“</p> <p>Zavrtěl hlavou „To nemohu říct.“</p> <p>„Nemůžeš nebo nechceš?“</p> <p>Jeffrey se zhluboka nadechnul a pomalu vydechnul. „Nechci.“</p>
---	---

“Listen to me carefully, Jeff. Can I call you Jeff? You made a choice today. You made a choice to enter my shop, to cast your Will against mine. I must say, you have one *helluva* talent. If I were anyone else, you would have had me.” My tone hardened. “But I am not anyone else. I am Declan Hale, the Shadowless Arbiter. My Will is tempered steel, as dense as the heart of a distant star. Whoever sent you, Jeff, sent you to die. You owe them nothing.”

“Fuck,” Jeff whispered. “Fuck you. Atlantis is ours. You can’t stop what’s coming, Hale.”

“So be it.” The book in my hand was Roper Hartley’s third adventure, a fine tale and as strong a cord as any in the Story Thread. The Dread Lord Astaroth casts Roper and the gang into the Blasted Pits of Na’ar—a place of eternal torment, of fire and lost souls. Call it Hell. “Goodbye, Jeff.” The words leapt from the page, and dark light became a burning rope in the air.

Jeff’s eyes bulged. “No, wait—”

Patience was not one of my virtues. The words wrapped around his neck like a demonic noose and yanked him forward off his feet. A tremendous burst of heat and energy obliterated his last scream. Like water sucked down a drain, Jeffrey Brade was absorbed into the words on the page. His form was scattered to the far reaches of darkest Forget.

„Jeffe, dobře mě poslouchej. Mohu ti říkat Jeffe? Dneska jsi se rozhodl. Rozhodl ses přijít do mého obchodu a změřit svou vůli s mou. Máš sakra talent, kdybych byl kdokoliv jiný, tak bys mě dostal.“ Můj hlas přitvrdil. „Ale nejsem jen tak někdo. Jsem Declan Hale, Bezestínový soudce. Moje vůle je tvrzená ocel, tvrdá jako jádro vzdálené hvězdy, kdokoliv tě poslal, poslal tě umřít. Nic jim nedlužíš.“

„Kurva,“ zašeptal Jeff. „Jdi do prdele. Atlantida je naše. Hale, nemůžeš zastavit co se chystá.“

„Budiž.“ V ruce jsem držel třetí dobrodružství Ropera Hartleyho, znamenitý příběh, který má nit’ silnou jako každý, který je součástí Příběhového vlákna. Pán Děsu Astaroth uvrhne Ropera a jeho partu do Ztracených dolů Na’aru, místa věčného utrpení plné ohně a ztracených duší, říkejme tomuto místu peklo. „Sbohem Jeffe.“ Slova vylétla z knihy a temné světlo se proměnilo v ohnivý provaz.

Jeff vykulil oči. „Ne, počkej—“

Trpělivost nebyla moje silná stránka, slova se mu omotala kolem krku jako oprátka démona a trhla s ním až ztratil půdu pod nohama. Ohromný výbuch energie a horka přehlušil jeho poslední výkřik. Jeffrey Brade byl vtažen do slov na stránce knihy stejně jako voda do kanálu. Jeho podoba byla rozeseta do vzdálených koutů

<p>I snapped the book closed and sighed. Five years had passed since I'd had need of that particular bit of power. Flecks of ash from another world swirled in the space so briefly occupied by Jeff, amidst the stink of burning stone and rotten eggs. Sulphur, fire, and smoke—I'd just sent a kid to Hell.</p> <p>Holstering my novel, I stood for a long moment in contemplation before picking up the phone on the counter. I dialed the number from memory. The tone rang a single time, followed by a small click and then dull static.</p> <p>“This is Declan Hale. A Renegade willful just tried to punch me in the sack.” What else was there to say? “Jeffrey Brade. Calling himself the Pagemaster. Obviously fancied himself some sort of wizard. He was trained in Will, but was sloppy.” I paused. “Send only one, if you must.”</p> <p>A single exhalation of breath down the line preceded a dry click as the listener hung up.</p> <p>*~*~*~*</p> <p>I called Sophie and Marcus to make sure I was the only one who had been attacked and to summon them to the shop. They arrived a little before six o'clock with a third man in tow—a kid, in truth—who</p>	<p>nejtemnějšího Zapomnění.</p> <p>Zaklapl jsem knihu a oddechl jsem si. Uběhlo pět let od doby, co jsem potřeboval tuto moc. Částečky popela z jiného světa se vířily na místě, kde před chvílí stál Jeff, a ve vzduchu byl cítit zápach žhavého kamene a zkažených vajec.. Síra, oheň a kouř—právě jsem toho kluka poslal do pekla.</p> <p>Knihu jsem založil a dlouhou chvíli jsem rozjímal, než jsem se chopil telefonu na pultu a z paměti vytočil číslo. Telefon jednou zazvonil než se ozvalo tiché cvaknutí následované šumem.</p> <p>„Tady Declan Hale. Vůleschopný Renegát se mi pokusil nakopat zadek.“ Co víc bych mohl říct? „Jeffrey Brade. Říkal si Mistr stránek. Očividně si myslel, že je nějaký kouzelník. S Vůli to uměl, ale byl nedbalý.“ Vydechl jsem. „Pošlete jen jednoho, jestli musíte.“</p> <p>Z druhé strany se ozvalo vydechnutí následované cvaknutím, než posluchač zavěsil.</p> <p>*~*~*~*</p> <p>Zavolal jsem Sophii a Marcusovi, abych se ujistil, že jsem byl jediný, na koho někdo zaútočil, a taky aby se zastavili v obchodě. Objevili se chvíli před šestou s třetím mužem v závěsu, vlastně klukem,</p>
---	--

couldn't have been much older than Sophie. I'd put him at about twenty, given his wiry stubble.

"Who's this?" I cast my Will against the tall, lanky chap and sensed a wild talent in his heart. He was Infernal—Forgotten and Unfound—neither Knight nor Renegade, if I was any judge after all this time.

"This is Ethan," Sophie said, linking her hand in his. "I met him at uni. He has—"

"Some talent," Marcus grumbled. He stood brooding and impressive in the shadows against the True Crime shelves. His notable weight made the bulging cases groan. "And don't look at me like that, Hale. This is the first time I've met Sophie's apprentice."

"He's not my—"

"An apprentice can't have an apprentice," I said. "That's just silly. Ethan who?"

The boy cleared his throat and shoved his dark fringe back from his eyes. "Reilly. Ethan Reilly. It's an honor to meet you, Mr. Hale."

I smiled wryly at Reilly. "Sophie's told you all about me, has she?" The sweet thing had grace enough to blush. "Give me your hand, Ethan."

který nemohl být o moc starší než Sophie. Podle hustého strniště bych řekl, že mu bylo kolem dvaceti.

„Kdo je tohle?“ Vyslal jsem Vůli proti tomu vychrtlému čahounovi a ucítil jsem v jeho srdci nespoutaný talent. Byl to Pekelník – Zapomenutý a Nenalezený – ani Rytíř ani Renegát, tedy jestli jsem mohl soudit po tak dlouhé době.

„Tohle je Ethan,“ odpověděla Sophie a vzala ho za ruku. „Potkala jsem ho na vejšce. Má-,“

„Trochu talentu,“ zabručel Marcus. Vypadal působivě když tak přemýšlel v šeru polic v oddělení „Krimi podle skutečných událostí“, jak se opíral o regály, napěchované police pod jeho značnou vahou skřípaly. „A takhle na mě nekoukej Hale, tohle je poprvé co jsem potkal Sophiina učedníka.“

„Není to můj-,“

„Učedník nemůže mít učedníka,“ přerušil jsem ji. „To je blbost. A čí ty seš?“

Kluk si odkašlal a odhrnul si tmavou ofínu z očí. „Reilly. Ethan Reilly. Je to čest se s vámi setkat, pane Hale.“

Ušklíbl jsem se na Reillyho. „Sophie ti o mě všechno řekla, co?“ To zlatíčko mělo aspoň dost slušnosti se začervenat. „Dej mi ruku, Ethane.“

<p>Ethan looked at Sophie, who nodded, and then he extended his hand toward me. I grasped it between both of mine.</p> <p>“You should have brought him here sooner, ‘Phie.”</p> <p>“We didn’t think you’d approve.”</p> <p>“I don’t, but here we are anyway...” I could sense Ethan’s apprehension and anxiety. His Will was a thousand burning fireflies, blinking in and out of existence, swirling through his mind and soul. <i>Wild and wilder</i>. He had no professional instruction, which didn’t mean he could be trusted, but it was a step towards that trust. “You have some talent, yes. A Will enough to navigate the Forget, even. But please tell me you haven’t been doing that.”</p> <p>“The Forget?” Ethan snatched his hand back.</p> <p>“Sophie not so forthcoming on that?” I laughed. “You’re meddling with the power that burns at the heart of the universe, and you have no idea what you’re doing. Sound about par for the course, Marc? Just swinging Roseblades in the dark, hmm.”</p> <p>Marcus grunted and took a sip from his hipflask.</p> <p>“‘Phie, you had to know this was foolish.”</p> <p>“Who I spend my time with outside of this dark and stuffy shop is no—”</p> <p>I raised my hands for peace. “You’re an adult now. Of course it’s not my</p>	<p>Ethan se podíval na Sophii, která kývla, natáhl ke mě ruku a já jsem mu ji stiskl.</p> <p>„Měla jsi ho sem vzít dříve, Phí.“</p> <p>„Nemysleli jsme si, že bys s tím souhlasil.“</p> <p>„Nesouhlasím, ale stejně jsme tady...“ Cítil jsem Ethanovu úzkost a znepokojení. Jeho Vůle byla tisíce planoucích světlušek, problikávajících k životu, vířících v jeho mysli a duši. Divoký a divočejší. Neměl žádnou odbornou výuku, což neznamenal, že se mu dalo věřit, ale byl to krok správným směrem. „Máš talent, to ano. Dokonce máš dost Vůle na cestování Zapomněním. Ale ujisti mě, že jsi to nezkoušel.“</p> <p>„Zapomnění?“ Ethan ucukl rukou.</p> <p>„Sophie v tomhle nebyla moc sdílná?“ Zasmál jsem se. „Pohráváš si se silou, která plane v srdci vesmíru, a nemáš ponětí, co děláš. To se dalo čekat, vid’, Marcu? Jen střílím naslepo.“</p> <p>Marcus zabručel a lokl si ze své placatky.</p> <p>„Phí, věděla jsi, že je to nerozumné.“</p> <p>„S kým trávím čas mimo tenhle zatuchlý temný obchod, do toho ti-,“</p> <p>Zvedl jsem ruce, že se vzdávám. „Jsi už dospělá, samozřejmě, že mi do toho nic</p>
---	--

business. He, however, *is* my business. Untrained Will burns like a flare to others, like the Knights, or perhaps worse, the Renegades, who know what they're seeking. He has to learn to douse the flames. You *know* that, kid. If Tal taught you any—”

Sophie slammed her palm down on a mountain of leather-bound Austen's. “Don't you talk about her! *Don't you dare!*”

A tense silence clung to the heart of our little group, under the flickering light afforded to us by the dull chandeliers. For a moment there, in my arrogance—*always in your arrogance, Hale*, Jon Faraday whispered across time—I had forgotten Sophie's one rule. Never talk about her sister. Ever. I had no right even to her memory.

Ethan, for his part, put his arm around Sophie and pulled her close. She rested her head on his shoulder, fought back tears, and stared at me with more defiance than an army of Renegades. I loved her for that—for looking like her sister again. Loyalty to Tal had kept Sophie nearby since my exile. Just like Marcus, she had turned her back on the Knights and the Renegades—on Ascension City—for a shadowless traitor. I intended to see her loyalty rewarded one day, when I was no longer exiled.

“Well, I don't know what Sophie has

není, ale On do toho mi něco je. Netrénovaná Vůle září jako světlice pro ostatní, ať už Rytíře nebo v horším případě Renegáty, a kdo ví, o co těm jde. Musí se naučit ten oheň uhasit. To víš moc dobře, děvče, jestli tě tedy Tala něco naučila-,,

Sophie bouchla dlaní do hory kůží vázaných knih od Austenové. „Nemluv o ní. Neopovažuj se!“

Pod třepotajícími světly z mdlých lustrů zavládlo v srdci naší malé skupiny napjaté ticho. Na chvíli, v mojí namyšlenosti – vždy v tvojí namyšlenosti, Hale, zašeptal Jon Farraday napříč časem – zapomněl jsem Sophiino jediné pravidlo. Nikdy nemluv o její sestře. Nikdy. Neměl jsem ani právo na vzpomínky na ní.

Zato Ethan dal ruku kolem Sophie a přivinul ji k sobě. Položila si hlavu na jeho rameno, přemáhala slzy a hleděla na mě s větším odporem než armáda Renegátů. Za to jsem jí miloval, za to, že vypadala znovu jako její sestra. Od mého vyhoštění ji u mě držela oddanost k Tale. Stejně jako Marcus se odvrátila od Rytířů a Renegátů, od Povzneseného města, a to vše pro bezestínového zrádce. Jednoho dne, až nebudu vypovězen, se jí za její oddanost odměním.

„No, nevím co ti Sophie řekla, Ethane,

told you, Ethan. But we're a merry band of misfits here. If you want to learn, we'll teach you. But it's not a game, that's for damn sure. Whatever Sophie's taught you, we'll probably have to start from scratch." I looked at Sophie. "I take it that's why you brought him?"

Sophie nodded. "Also because of the trouble you talked about on the phone. I know he has to learn to mask his Will, which we've been working on, but if there are Renegades in town... I'm not a fool, Declan."

"No, you're not. I apologize."

Somewhat mollified, Sophie shrugged out of Ethan's arms and sat on the front counter. She swung her legs back and forth. "So what happened today?"

"The past, I think, is about to catch up to me, though why now, after five quiet years, I've no idea." That was a lie. I had some idea. If anything, the Pagemaster's attack was long overdue. But some secrets had to be kept, even from this close circle.

And from Ethan, whose current status was New Guy: trust pending.

The Scotch is Callin' the Shots

"It begins, 'Tessa sat laughing by the rose bushes. A drop of starlight pooled in the cusp of the flower—'"

"Hold on," Marcus said. He was

ale jsme tu veselá banda zmetků. Jestli se chceš učit, tak tě budeme učit, ale, aby bylo jasno, není to hra. Ať už tě Sofie naučila cokoliv, budeme pravděpodobně muset začít od začátku." Pohlédl jsem na Sophii. „To je důvod, proč jsi ho přivedla, ne?“

Sophie kývla hlavou. „Také kvůli potížím, o kterých jsi mluvil po telefonu. Víím, že se musí naučit maskovat svou Vůli, na tom jsme pracovali, ale jestli jsou tu Renegáti... nejsem hlupák, Declane.“

„Ne, to nejsi, omlouvám se.“

O něco klidnější Sophie se vymanila z Ethanova obětí, sedla si na pult a začala houpat nohama.

„Takže, co se dneska stalo?“

„Minulost, řekl bych, mě dohání. Proč teď po pěti tichých letech, tak to nemám tušení.“ To byla lež. Nějaké tušení jsem měl. Když už, tak útok Mistra stránek se dal očekávat už dávno. Některá tajemství se musí udržet i před tímto důvěrným kruhem.

A co se týče Ethana, jeho status byl Nový kluk: důvěra zatím nepotvrzena.

Skotská panákům poroučí

„Už to začíná, Tessa seděla a smála se u růžových keřů. Kapka měsíčního světla se shlukla na vrcholu květiny-“

„Počkej,“ zastavil mě Marcus. Pil

<p>drinking red wine from a champagne flute. Sophie and Ethan had left after a quick sip, in search of their preferred pre-mixed children's booze down the road at Paddy's Pub. Marcus and I were alone in the shop. "Rose bushes? Rose... bushes. I don't like that."</p> <p>I pushed my reading glasses up the bridge of my nose. "The first line, and you already hate it?"</p> <p>"You think with all these books you could find a better way of saying rose bushes. It sounds..." He waved his giant hand in slow circles. "Common. Too simple."</p> <p>"You're being a touch persnickety."</p> <p>"Persnickety? Really? Is that your word of the day?"</p> <p>"Less is usually more when it comes to writing."</p> <p>"Got anymore of the Merlot?"</p> <p>I handed him the bottle. "The rose bush is important. The different colors of the roses lead to different worlds, where Tessa can live in her memories. Red for passion, white for love, yellow for friendship... and so on."</p> <p>"You should avoid the white, buddy. How long is this novel?"</p> <p>I shrugged. "Half a million words, give or take."</p> <p>"Less is more, huh? A Voidling would need a year to eat that thing."</p>	<p>červené víno ze skleničky na šampaňské. Sophie a Ethan odešli po pár locích na své oblíbené dětské koktejly k Paddymu. Marcus a já jsme v obchodě zůstali sami. „Růžové keře? Růže... keře. To se mi nelíbí.“</p> <p>Posunul jsem si brýle na čtení. „První řádek a už se ti to nelíbí?“</p> <p>„Myslel bych si, že s těmi všemi knihami bys našel lepší výraz pro růžové keře. Zní to...“ Jeho obří ruka pomalu kroužila ve vzduchu. „Prostě. Je to moc jednoduché.“</p> <p>„Dneska jsi nějaký pedantský.“</p> <p>„Pedantský? Opravdu? To ses dneska naučil?“</p> <p>„Méně je většinou více, když přijde na psaní“</p> <p>„Máš ještě ten Merlot?“</p> <p>Podal jsem mu láhev. „Ten růžový keř je důležitý. Různé barvy vedou do různých světů, kde Tessa může žít ve vzpomínkách. Červená pro vášeň, bílá pro lásku, žlutá pro přátelství... a tak dále.“</p> <p>„Měl by ses vyhnout bílé, kámo. Jak dlouhý je ten román?“</p> <p>Pokrčil jsem rameny. „Půl milionu slov, plus minus.“</p> <p>„Méně je více co? Nicotnosti by trvalo rok to sežrat.“</p>
--	--

<p>“Shut up and drink your wine.”</p> <p>I saw Marcus out just before eight o'clock and wandered under an overcast sky into Riverwood Plaza for dinner. My shoes clicked softly against the cobblestones as I circled the large ornate fountain in the heart of the square. I studied the new addition to the cadre of businesses surrounding my shop in Perth's outer suburbs. An old man stood behind a small ice cream stand, set up out front of Christo's Kebabs, in the gunmetal light.</p> <p>Thin letters scrawled in black paint were splashed across the side of a gently humming freezer trolley:</p> <p style="text-align: center;">Frozen Banana - \$2</p> <p>“Warm enough night for it,” I said to the proprietor. Three crystal vases adorned the top of his trolley, each containing a single, solitary flower: one red rose, one yellow daffodil, and one white lily.</p> <p>The old man frowned and stared at me. His lips moved as if tasting my words. “You trade, boy?”</p> <p>“Excuse me?”</p> <p>“Banana for book.” He pointed across the plaza at the dark and dreary storefront of my bookshop. “For book. With almond.”</p> <p>His grasp of English was poor, but his</p>	<p>„Bud' zticha a dej si vno.“</p> <p>Před osmou jsem Marcuse vyprovodil a sám jsem bloudil pod zataženou oblohou směrem k Riverwood Plaza na večeři. Moje boty lehce klapaly po kočičích hlavách, obcházel jsem zdobenou fontánu v srdci náměstí a prohlížel jsem si nový přírůstek mezi podniky, které obklopují můj obchod na vnějších periferiích Perthu. Starý pán stál v šedém světle za malým stánkem na zmrzlinu před Christovými kebaby.</p> <p>Tenká písmena byla načmárána černou barvou na straně jemně hučícího chladícího vozíku.</p> <p style="text-align: center;">Mražený banán – \$2</p> <p>„Noc je na to teplá dost,“ řekl jsem majiteli. Tři křišťálové vázy dekorovaly vrch vozíku, v každé byla jedna jediná květina, červená růže, žlutý narcis a bílá lilie.</p> <p>Starý pán se zamračil a zíral na mě. Jeho rty se pohybovaly jako by chutnaly má slova.</p> <p>„Ty měnit, kluku?“</p> <p>„Promiňte?“</p> <p>„Banán za knihu.“ Ukázal přes náměstí na temné a pochmurné průčelí mého knihkupectví. „Za knihu. S mandlemi.“</p> <p>Jeho angličtina byla mizerná, ale</p>
--	--

<p>smile was honest. I shrugged. “Banana for book?”</p> <p>He nodded, tapping a pair of tongs rather vigorously against the metal rim of his cart.</p> <p>“Sure, I guess. Any particular requests? Chaucer, Tolstoy, Dickens? Which book, mate?”</p> <p>“Which book... which book...” he muttered. “Storybook.” His laughter boomed across the quiet courtyard. “Yar. A storybook.”</p> <p>Okay, a storybook. Or a book of stories. I nipped back into the shop and grabbed one of the ten thousand copies of Grimm’s Fairy Tales I’d been hoarding for years. That book was like a bad penny—it never stopped turning up.</p> <p>The old man handed me an icy banana dipped in caramel and coated in almonds. I gave him his tales and offered my hand.</p> <p>“Declan.”</p> <p>“Mathias.”</p> <p>His grip was like iron, and his fingers were rough with calluses. You didn’t get those from freezing fruit. Still, the banana treat was delicious, and I told him as much.</p> <p>“Family recipe.”</p> <p>I nodded. My family, the few still alive, were scattered to and even beyond the four corners of all creation. Last I heard, my grandfather, the custodian of the largest library in existence, had been discredited</p>	<p>úsměv měl upřímný. Pokrčil jsem rameny. „Banán za knihu?“</p> <p>Kývl a s vervou klepal kleštěmi na kovový okraj vozíku.</p> <p>„Tak jo. Nějaké přání? Chaucer, Tolstoj, Dickens? Kterou knihu, kamaráde?“</p> <p>„Kterou knihu... kterou knihu... “ zamumlal si “Pohádkovou.“ Jeho smích se nesl tichým nádvořím „Jo. Pohádkovou.“</p> <p>Dobře, pohádkovou. Nebo sbírku pohádek. Zaběhl jsem do obchodu a vzal jeden z milionu výtisků Pohádek bratří Grimmů, které se mi hromadily už léta. Ta kniha je jak vyrážka, které se nejde zbavit.</p> <p>Starý pán mi podal ledový banán v karamelu posypaný mandlemi. Dal jsem mu jeho knihu a podal ruku.</p> <p>„Declan.“</p> <p>„Mathias.“</p> <p>Stisk měl jak železo, prsty měl drsné a poseté mozoly. Takové nemáte z mraženého ovoce, ale i tak, banán byl výtečný, což jsem mu také řekl.</p> <p>„Rodinný recept.“</p> <p>Pokýval jsem. Moje rodina, těch pár, co bylo naživu, byla rozeseta do všech čtyř koutů existence a ještě dál. Naposledy, co jsem o něm slyšel, byl můj děda, správce největší knihovny, co kdy byla,</p>
--	---

<p>because of my sins. Good for him.</p> <p>“Why the flowers, Mathias?” I gestured to the three crystal vases resting on his trolley. The glass was pristine, flawless.</p> <p>“Pretty, yes?”</p> <p>“Of course.”</p> <p>“It would be forty years of marriage next month.” He sighed. “I remember this... but I do not remember my wife’s favorite color. These are nice, though. Pretty. I think she would have liked these.”</p> <p>Ah, damn. Well to remember that I did not have a monopoly on the infinite sadness.</p> <p>We talked for a few more minutes. A buzzing streetlamp overhead cast Mathias’s shadow against the redbrick wall behind him. It should have done the same for mine, but I’d long since forfeited my shadow... to gain lost and uncertain powers. I cast no shadow, not even on the brightest of days.</p> <p>After returning to the shop, I locked the front door from the inside and flipped the sign over to ‘Closed.’ An almost invisible ripple of power shimmered across the storefront, like a pebble cast on still waters. The night was quiet, which was always a touch unnerving. The wards, subtle enchantments of Will designed to protect from intrusion, were small comfort, but comfort they were.</p> <p>I took a deep breath, embracing that familiar smell of good old hardbacks.</p>	<p>zdiskreditován za mé zločiny. Ten se má.</p> <p>„Co ty květiny, Mathiasi?“ Ukázal jsem na tři vázy stojící na vozíku. Sklo bylo dokonalé, bezchybné.</p> <p>„Hezké, že?“</p> <p>„Samozřejmě.“</p> <p>„Příští měsíc by to bylo čtyřicet let manželství.“ Povzdechl si. „To si pamatuji... ale nepamatuji si manželčinu nejoblíbenější barvu. Tyhle jsou ale hezké. Krásné. Myslím, že by se jí líbily.“</p> <p>Sakra. Aspoň jsem si připomněl, že nemám patent na nekonečný smutek.</p> <p>Pár minut jsme si ještě povídali. Hučící lampa nad námi vrhala Mathiasův stín na červenou zídku za ním. Měla by vrhat i můj, ale já jsem se ho dávno vzdal, abych získal zapomenuté a pochybné schopnosti. Nevrhám stín ani v nejjasnější dny.</p> <p>Poté, co jsem se vrátil zpátky do obchodu, zamkl jsem dveře a otočil ceduli na ‚zavřeno‘. Skoro neviditelná vlna síly se prohnala průčelím, jako oblázek vržený na klidnou hladinu. Noc byla tichá a to mě vždy zneklidňuje. Jemná obranná kouzla Vůle, navržená k ochraně před vniknutím, byla slabou útěchou, ale útěchou mi byla.</p> <p>Zhluboka jsem se nadechl a oddal jsem se staré dobré vůni vázaných knih.</p>
---	---

<p>Musky vanilla, shaved grass and a hint of wood fiber—best aromas in the world. The soft chandelier light cast flickering shadows over the books spilling off the shelves and stacked ten feet high.</p> <p>“Rose garden,” I said aloud across the empty shop. “Rose bush. Garden. Rose bed. Ah...”</p> <p>The rough texture of the old books under my fingertips reminded me of afternoons spent in Granddaddy Hale’s library. My store was a poor imitation of that immense catalogue. Through Biography and into Horror, beyond Horror to Sci-Fi/Fantasy, and then to the hallowed, white shores of General Fiction. Here there be monsters. The shelves ended in a small alcove with a window seat overlooking the street, where Marcus and I earlier had been sipping wine and critiquing terrible prose.</p> <p>I slumped down with a heavy sigh and straightened up my pages. When I looked up, a man sat across from me chewing on a worn pipe. Smoke drifted in sparse rings toward the ceiling.</p> <p>“Good evening,” I said. “You know I can’t help you anymore, old friend.”</p> <p>The English detective’s brow furrowed and he leaned forward, placing a hand that felt all too real on my shoulder. “My good man—the game is afoot.”</p> <p>I closed my eyes, counted to ten, and thought of everything that shoulda, coulda,</p>	<p>Vůně vanilky, posekané trávy a nádech dřevěných pilin – nejlepší vůně na světě. Jemné světlo z lustru vrhalo na knihy mihotající stíny, které se rozlévaly po poličkách do výšky několika metrů.</p> <p>„Růžová zahrada“, řekl jsem nahlas do prázdného obchodu. „Růžový keř. Zahrada. Růžový záhon. Ach...”</p> <p>Pod prsty jsem cítil drsný povrch starých knih, které mi připomněly odpoledne strávená v knihovně dědy Halea. Můj obchod byl špatná napodobenina toho obrovského inventáře. Skrz biografie do hororů, přes horor do sci-fi a fantasy a poté k posvátným bílým břehům beletrie. Zde žijí příšery. Police končí u výklenku s posezením a výhledem na ulici, ve kterém jsem předtím pil s Marcusem víno a hodnotil příšernou prózu.</p> <p>Práskl jsem sebou, zhluboka si oddechl a uspořádal jsem si papíry. Když jsem vzhlédl, seděl přede mnou muž bafající ze staré fajfky, ze které se vznášely mlhavé prstence ke stropu.</p> <p>„Dobry večer,“ pozdravil jsem „Viš, že ti již nemohu pomoci, starý příteli,“</p> <p>Anglický detektiv se zamračil, naklonil se dopředu a položil až příliš skutečnou ruku, na moje rameno. „Můj dobrý příteli—případ čeká.“</p> <p>Zavřel jsem oči, napočítal do deseti a pomyslel na vše, co mělo a mohlo být a na</p>
---	--

woulda been. Of Tal. When I opened them, the detective was gone.

But I could still smell the smoke from his pipe.

~~*~*

Some time near midnight, I awoke with a splitting headache and the dry, starchy taste of old scotch in the back of my throat. Whisky and wine—never a winning mix. I'd fallen asleep in the window bay, spilling a glass of red across the pages of my novel. Bothersome, but not as troubling as what woke me.

A silver orb of liquefied metal rippled in the space between the floor and the ceiling, pulsating gently. Short bolts of blue energy coursed along its surface, striking the dust from the piles of books and knocking a lidless bottle of scotch from the counter. A pool of amber liquid spread quickly across the floor. The orb was a construct of Will, of that I was sure, but not one I'd ever seen before.

A taste of copper clung to the air like blood on the tongue, or a mouthful of pennies. My wards were supposed to prevent this.

All the sound had been sucked from the shop. Standing up, I felt as if I were moving through tree sap, or trying to run underwater. The orb bulged, and a slit

Talu. Když jsem je otevřel, detektiv byl pryč, ale já stále cítil kouř z jeho dýmky.

~~*~*

Když se schylovalo k půlnoci, vzbudila mě palčivá bolest hlavy a suchá, škrobová chuť staré skotské v hrdle. Whisky a víno není nejlepší kombinace. Usnul jsem ve výklenku a rozlil červené víno na stránky mého románu. Nebylo to zdaleka tak nepříjemné jako to, co mě vzbudilo.

Stříbrná koule tekutého kovu se vznášela mezi podlahou a stropem a zlehka pulzovala. Krátké výboje modré energie se proháněly po jejím povrchu a vířily prach z okolních knih. Převrhly otevřenou láhev skotské z pultu a kaluž jantarové tekutiny se rozlila po podlaze. Koule byla výtvozem Vůle, tím jsem si byl jist, ale nic takového jsem ještě neviděl.

Chuť mědi lpěla ve vzduchu jako chuť krve na jazyku nebo pusa plná mincí. Moje ochranná kouzla by měla tomuto předcházet.

Všechn zvuk z obchodu se vytratil. Zvedl jsem se, měl jsem pocit jako bych se brodil mízou nebo běžel pod vodou. Koule se vypoučila a na spodní straně se objevila

<p>opened along its underside like a popped seam. A heavy, dark form wreathed in the silver light fell through the slit and landed with a thump against a stack of dollar paperbacks. It was a body.</p> <p>And whoever it belonged to was laughing into the floorboards.</p> <p>After all things said and done, I thought, for no reason, and could I smell... something that reminded me of Tal, of cherry blossoms in the winter.</p> <p>“Declan!” Laughter again, but also a grimace. “Declan Hale, help me out here...”</p> <p>The voice was eerily familiar. I stepped down and the strange arrival rolled over onto his back, perhaps sensing the same thing I did—that something was wrong. Terribly, terribly wrong.</p> <p>“Don’t keep me waiting, pretty boy.”</p> <p>He was ugly as sin, and I reacted with a harsh, startled breath. The man who had fallen out of the light, out of nowhere, lay in a widening pool of his own blood. Silver flames licked at his clothing, but they didn’t burn. His eyes were wild. There was no other word for it. Wild.</p> <p>He was also my twin. I was looking down at myself.</p> <p>“Stop staring, sweetheart,” Declan Hale said, and grinned one helluva bloody grin.</p> <p>Drawn by the figure, I dropped to my</p>	<p>škvíra podobná prasklému švu. Těžká, černá postava zahalená ve stříbrném světle vypadla z pukliny a přistála s žuchnutím na zemi mezi měkkými vazbami za dolar. Bylo to tělo.</p> <p>Ať už patřilo komukoliv, tak se smál do prken podlahy.</p> <p>Po tom všem, pomyslel jsem si bezdůvodně, jsem cítil... něco co mi připomnělo Talu a třešňové květy v zimě.</p> <p>„Declane!“ Ozval se opět smích ale i ušklíbnutí. „Declane Hale, pomoz mi...”</p> <p>Ten hlas zněl strašidelně povědomě. Klekl jsem si a podivný návštěvník se převalil na záda, možná proto, že stejně jako já cítil, že je něco špatně. Hodně, hodně špatně.</p> <p>„Nenech mě čekat, krasavče.“</p> <p>Byl ošklivý jak noc a já vylekaně vydechl. Ten muž, co vypadl ze světla, co vypadl odnikud, ležel v kaluži vlastní krve. Oděv mu olizovaly stříbrné plameny, ale nehořel. V očích měl šílenství. Nešlo to nazvat jinak než šílenství.</p> <p>A také to byl můj dvojník. Díval jsem se sám na sebe.</p> <p>„Přestaň zírat, cukrouši,“ řekl Declan Hale a zazubil se.</p> <p>Fascinován postavou jsem šel do</p>
---	--

<p>knees. There was something clutched in his... in my hand. I reached for the object.</p> <p>“Don’t touch me—you’ll create a paradox that’ll destroy the universe.”</p> <p>I pulled back my arm. “Really?”</p> <p>“No. Not really. But you touch yourself enough as it is.” The man who looked just like me, save for an ugly, red-raw scar crossing his face, laughed. “I just wanted... wanted to tell you something.” He frowned and motioned me close, using the hand that had been covering the hole in his belly. Blood flowed thick and fast from the wound.</p> <p>I licked my lips. The world had slowed to a crawl. Sap hardened into amber, water into ice. “You’re me?”</p> <p>“And you will be me.”</p> <p>I stared at myself for a long moment, and then exhaled slowly. “How long before this happens?”</p> <p>“You got just over a week. Grim forests in the dark, Dec.”</p> <p>I couldn’t process that. “I can’t save you from that wound. All the Will in the world couldn’t... are you wearing my favorite grey waistcoat?”</p> <p>“It looks better on me,” Declan said. “And we both know I don’t deserve saving. We’re dead, Dec.” His eyes were a little less wild. A little less... anything. He was not staring at me but through me. “Now listen. I am you. This is real. Call it time</p>	<p>kolen. Něco jsem... něco držel v ruce. Natáhl jsem se pro to.</p> <p>„Nedotýkej se mě, způsobíš paradox, který zničí vesmír.“</p> <p>Ucukl jsem rukou. „Opravdu?“</p> <p>„Ne, fakt ne, ale osaháváš se už takhle dost.“ Ten muž, co vypadal jako já, až na čerstvou hnusnou jizvu, se zasmál. „Jen jsem chtěl... chtěl jsem ti něco říct.“ Zamračil se a pokynul mi rukou, kterou si doted’ tiskl ránu na břicho. Krev crčela z rány proudem.</p> <p>Olízl jsem si rty. Svět se zpomalil, z mízy byl jantar a z vody led. „Ty jsi já?“</p> <p>„A ty budeš já.“</p> <p>Dlouze jsem se na sebe podíval a poté pomalu vydechl. „Jak dlouho, než se to stane?“</p> <p>„Něco přes týden. Ponuré lesy ve tmě, Decu.“</p> <p>Nemohl jsem to pochopit. “Nemohu tě zachránit. Všechna Vůle na světě by to nedokázala... máš na sobě můj oblíbený šedý kabát?“</p> <p>„Mě sluší víc,“ odvětil Declan.</p> <p>„A my oba víme, že si nezasloužím zachránit. Jsme mrtví, Decu.“ Z jeho očí se vytrácelo šílenství. Vytrácelo se z nich... všechno Nedíval se na mě, ale skrze mě. „Teď poslouchej. Já jsem ty. Toto je</p>
--	--

travel if it helps you sleep at night. It won't, trust me, but it'll keep you alive for... heh... for now."

"What are you—?"

"Shut up and listen." He was so pale. The pool of blood had spread under my knees. Broken quill! I was kneeling in my own blood without a scratch on me. "Train Ethan, love Clare, hug Sophie. Forgive the Historian. And trust Marcus, until he gives you a reason not to. And he will, oh my yes, he will."

"Marcus? He's earned my trust a thousand ti—"

"He's turned Renegade, but of the good sort..." His voice trailed away and his gaze grew beyond distant, beyond nothing. His breathing fell shallow. The rush of vital fluid had slowed to a trickle.

"No such thing, chief," I told him.

Declan lunged forward and snapped his hand around my neck, pulled himself up to shove his forehead against mine, and squished our noses together. A fierce, unholy heat was radiating from his ugly mug. I tried to look away and at anything but the living mirror. His grip was unbreakable.

"Don't be such an arrogant fuck," he growled. "And get a haircut. This ain't no painted desert serenade." He was

skutečné. Říkej tomu cestování časem, jestli se ti bude lépe spát. Nebude, věř mi, ale díky tomu zůstaneš na živu... ha... aspoň do teď"

„Co—?“

„Bud' zticha a poslouchej.“ Byl tak bledý, kolena jsem už měl v krvi. U zlomeného brka! Klečel jsem ve vlastní krvi a neměl na sobě ani škrábanec. „Cvič Ethana, miluj Clare, obejmi Sophie, odpusť Historikovi. Věř Marcusovi, než ti dá důvod mu nevěřit a on ti ho dá. To si piš, že ti ho dá.“

„Marcus? Jemu plně...“

„Je to napravený Renegát, ale ta správná sorta...“ Hlas mu slábl a pohledem se upřel do dálky, do prázdna. Už skoro nedýchal a z proudu krve se stal pramínek.

„Nic takového není, šéfe.“ Řekl jsem mu.

Declan se na mě vrhl a sevřel mi ruku kolem krku. Přitáhl se, přirazil nám čela k sobě až se naše nosy splácly. Z jeho hnusné držky sálalo zuřivé pekelné teplo, zkoušel jsem se podívat jinam než na mé živoucí zrcadlo, ale jeho stisk nepovolil.

„Nebud' takovej arogantní zmrď,“ zavrčel. „A jdi se ostříhat. Tohle nejsou šedesátá.“ Mumlal a měl nepřítomný

mumbling, caught in that thousand-yard stare, a look I knew well. “Something else... something... Ah, yeah. Declan, remember, Tal always aimed for the heart.”

He laughed again and fell away. The back of his head hit the floor with a sickening thud which made no difference. I was dead.

From Grace

Emily brought me a turkey sandwich around noon the next day.

I was sitting in my alcove, working on the novel and retyping the unsalvageable pages ruined by last night’s accidents. I’d needed all of the early hours of the morning to dispose of and clean up after myself.

My body, I’d sent across the Void to the remains of Reach City, known these days as Nightmare’s Reach, after the penultimate battle of the Tome Wars had seen the metropolis destroyed. I’d stayed tethered to this world and buried my corpse as I’d buried young Jeff Brade—along the ragged edge of the page.

Even so, the floorboards were stained with the blood of my... future good self? Of other me? The darkened spot would pass for a red wine spill.

“Good afternoon, Declan.”

I looked up. “Emily, you make that

pohled, který tak dobře znám. „Ještě něco jsem... ach ano, Declane, pamatuj, Tala vždy mířila na srdce.“

Opět se zasmál a zhroutil se k zemi. Jeho týl dopadl na zem s nechutným bouchnutím. Ale to už bylo jedno, byl jsem mrtvý.

Od Grace

Další den mi k poledni přinesla Emily krůtí sendvič.

Seděl jsem ve výklenku, pracoval na svém románu a přepisoval stránky, které jsem po včerejší nehodě nebyl schopen zachránit. Potřeboval jsem celé brzké ráno, abych se zbavil sám sebe a také po sobě uklidil.

Tělo jsem poslal napříč Nicotou do ruin Dosahu, města, které bylo zničeno v předposlední bitvě Války Svazků a v dnešní době je známé jako Dosah děsu. Zůstal jsem připoután k tomuto světu a zakopal jsem svoji mrtvolu stejně jako tu Jeffa Brada—na rozedraném lemu stránky.

Ale stejně, prkna podlahy byla potřísněna krví mého... budoucího já? Mého druhého já? Ten tmavý flek mi projde jako flek od vína.

„Dobré odpoledne, Declane,“

Zvedl jsem zrak. „Emily, tobě ty šaty

dress look good.” She wore a white summer dress with red straps that hugged her porcelain form. For the last few years, Emily had been my best and most loyal customer. More than that, at some stupid point we had become friends.

“Charmer. I thought you could try something a little different today. Turkey on toasted rye, with brie and cranberry sauce.” She handed me the sandwich bag, her fingertips brushing mine. “What have you got for me?”

I ran my finger around a stain on the coffee table, a half-moon of dried port, unless I missed my guess. “The one you’ve been waiting for. Van Booy’s latest.”

Emily gasped and spun on the spot to face the mountainous stacks of books leaning against the loaded shelves, curving towers just waiting for a slight breeze. The gleam in her eye said *beware*. “Where?”

“Caught between Romance and Thriller. All wrapped up in a pretty red bow.”

“Save me a bite of that sandwich.” She disappeared into the endless maze of words.

The crumpled white pages before me were awash with red ink and even redder wine. I removed a comma from the third paragraph on page five hundred and twelve, then thought about it, and put it back in. Was there a difference between “lifted” and

ale sluší.“ Měla na sobě bílé letní šaty s červenými ramínky, které objímaly její porcelánovou figuru. Posledních pár let byla Emily můj nejlepší a nejvěrnější zákazník, více než to, v nějakou hloupou chvíli jsme se stali přáteli.

„Ty lichotníku, myslela jsem, že bys mohl dneska zkusit něco trochu jiného. Krutí v opečeném žitném chlebu se sýrem Brie a brusinkovou omáčkou.“ Podala mi tašku se sendvičem a její prsty se dotkly mých. „Co máš ty pro mě?“

Přešel jsem prstem přes skvrnu na mém konferenčním stolku, kolečko zaschlého portského, jestli jsem se nepletl. „Ta na kterou si čekala, poslední od Van Booye.“

Emily ztratila dech a prudce se otočila na štosy knih, které se opíraly o plné police, jen čekající na sebemenší vánek. Záblesk v jejích očích mohl znamenat jen jedno, dej si na mě pozor. „Kde?“

„Někde mezi Romantikou a Thrillerem. Zabalen hezkou červenou mašlí.“

„Nech mi trochu sendviče.“ Zmizela do nekonečného bludiště slov.

Zmuchlané, bílé stránky přede mnou se topily v červeném inkoustu a ještě červenějším vínu. Vyškrtl jsem čárku z třetího odstavce na straně pět set dvanáct, ale pak jsem si to rozmyslel a dopsal jsem ji zpět. Je rozdíl mezi „zvednout“ a

<p>“raised”? An important one. Tal would have understood.</p> <p>“She’s a cute one, Declan,” Roper Hartley, the magical protagonist from John Richardson’s <i>Emerald City</i> series, said. “I’ve seen the way you look at each other. Don’t you think it’s time you got out of this dusty old shop and took a pretty girl on a date?”</p> <p>I glanced up and then back down, shaking my head. Roper lounged on the leather sofa opposite me as if he had every right to be there, real and alive, and not some construct of Will or my own insanity pulled out of Richardson’s works. “Pacing’s a bit off in the middle here. Action, dialogue, action, and then exposition. Too wordy.”</p> <p>“I mean, when we fought Astaroth in the Vanished Empire you didn’t balk at the idea of actual human companionship. What changed, Arbiter?”</p> <p>I retrieved a fresh bottle of red from beneath the table. Add a splash of Jamaican rum and I was halfway to Sangria. Was it too early? It was wine o’clock somewhere. The alcohol would add some spice to the turkey and rye.</p> <p>“The Emerald City needs you, Declan. Rumors of war in the Western Kingdoms have the goblin armies moving to claim Wildmen’s territory. Evelyn is lost. If we can’t find the Twilit Spear—”</p>	<p>„pozvednout“? Je a je to důležité. Tala by to pochopila.</p> <p>„Je roztomilá, Declane,“ poznamenal Roper Hartley, kouzelnický hrdina ze série <i>Smaragdové město</i> od Johna Richardsona. “Viděl jsem, jak se na sebe díváte. Není na čase, aby ses zvedl z tohoto zaprášeného starého obchodu a vzal hezkou slečnu na rande?”</p> <p>Pozvedl jsem zrak, pak jsem ho zase sklopil a zakroutil hlavou. Roper byl rozvalen na kožené sedačce naproti mně, jakoby měl plné právo tam být, živý a skutečný, a nejen výtvar Vůle či mého šílenství vytrhnutý z Richardsonovy knihy. „Spád tady veprostřed úplně nesedí. Akce, dialogy, akce a pak odhalení, je to upovídání.“</p> <p>„Když jsme bojovali s Astarothem ve Zmizelém království, tak ses neštítel lidského vztahu. Co se změnilo, Soudce?“</p> <p>Vytáhl jsem další láhev červeného zpod stolu. Přidal jsem lok jamajského rumu a byl jsem na půl cesty k Sangrii. Bylo moc brzo? Někde už určitě byl čas na víno. Alkohol mi trochu okoření krutí s žitným chlebem.</p> <p>„Smaragdové Město tě potřebuje, Declane. Zvěsti o válce v Západních Královstvích se šíří, Goblini táhnou zabrat území Divochů. Evelyn je ztracena. Jestli nenajdeme Oštěp Světla Soumraku—“</p>
--	---

<p>“I’m a merchant now, Roper.” I’d managed to ignore him for all of thirty seconds. He wasn’t real. None of them were. They couldn’t be, not in this world—the <i>real</i> world. “I sell books. I will not live them anymore. You’ll have to fight the good fight on your own.”</p> <p>“Not everything lost is lost forever, my friend. You are too defiant for this.”</p> <p>There were a hundred books within two feet of me. A thousand more at arm’s reach. In the store alone, I had over three hundred thousand unique stories. All those words and all those infernal <i>worlds</i>. Forever wasn’t long enough.</p> <p>“Please leave me be,” I said.</p> <p>“Hah! Found it!” Emily called across the shop from the region due south of Sci-Fi.</p> <p>Roper disappeared sideways into a beam of sunlight with a carefree shrug.</p> <p>“I heard you mumbling to yourself,” she said, emerging from the stacks with her book in hand. “Stuck on a line?”</p> <p>“Always. What’s another word for ‘affable’?”</p> <p>“Friendly? Kind? Hmm... gracious?”</p> <p>“I like gracious.” A quick scribble corrected the offending word. “You’re leaving again.”</p> <p>Emily nodded. “Hong Kong for a night and a day. How did you know?”</p> <p>“You always wear the navy blue heels</p>	<p>„Jsem teď obchodník, Ropere.“ Byl jsem schopen ho ignorovat celých třicet vteřin. Nebyl skutečný. Nikdo z nich nebyl skutečný. Nemohou být, ne v tomto světě – v skutečném světě. „Prodávám knihy, už je neprožívám. Budeš muset ten dobrý boj bojovat sám.“</p> <p>„Nic není ztraceno navždy, můj příteli. Na to jsi příliš tvrdohlavý.“</p> <p>Ve vzdálenosti půl metru byly stovky knih a další tisíce na dosah ruky. V obchodě jsem měl přes tři tisíce jedinečných příběhů. Všechna ta slova a všechny ty prokleté světy. Věčnost nebyla dost dlouhá.</p> <p>„Prosím, nech mě být,“ prosil jsem.</p> <p>„Ha! Našla jsem ji!“ Emily zvolala přes obchod z oblasti co byla na jih od sekce Sci-fi.</p> <p>Roper bezstarostně pokrčil rameny a vytratil se v paprsku slunce.</p> <p>„Slyšela jsem, že si pro sebe mumláš,“ řekla a vynořila se ze štosu knih s knihou v ruce. „Zasekl ses na větě?“</p> <p>„Jako vždy, jak se jinak řekne vlídně?“</p> <p>„Přátelsky? Laskavě? Hmm... Milostivě?“</p> <p>„Líbí se mi milostivě.“ Rychle jsem přeepsal ono problematické slovo. „Opět odchází.“</p> <p>Emily pokývala hlavou. „Do Hongkongu na den a noc. Jak jsi to věděl?“</p>
--	--

<p>before you fly away and leave me.”</p> <p>“Do I?”</p> <p>“Travel safe, Emily Grace.”</p> <p>*~*~*~*</p> <p>Later that day I was paid a visit from my unofficial apprentice and her boy toy. They found me, as was standard, in the alcove sipping scotch and searching for poetic inspiration.</p> <p>“Don’t you two have class today?”</p> <p>“Ethan wants to learn how to hide his Will from you.” Sophie Levy bit her lip and glared at <i>her</i> unofficial apprentice, who was about to become mine, no doubt. “I can’t sense his Will anymore, but I’m not as strong as you.”</p> <p>Truth be told, I’d sensed Ethan coming from three streets over. Masking the burning power was more art than science, more finesse than strength. Sophie’s Will, her aura of supernatural strength, was hidden from me, even though my raw power outclassed hers by several orders of magnitude. Only a certain mindset could hide Will wholly and always.</p> <p>“I don’t want to attract anything nasty, boss,” Ethan said. “Will you teach me?”</p> <p>“Of course. We start as soon as you head across the plaza and fetch me a chicken kebab. Lettuce, onion, no tomato.</p>	<p>„Vždy máš modré lodičky, než odletíš a opustíš mě.“</p> <p>„Opravdu?“</p> <p>„Šťastnou cestu, Emily Graceová“</p> <p>*~*~*~*</p> <p>Později toho dne mě navštívila moje neoficiální učednice a její zajíček. Objevili mě, jako vždy, ve výklenku, jak popíjím skotskou a hledám básnickou inspiraci.</p> <p>„Nemáte být na hodině?“</p> <p>„Ethan se chce naučit jak před tebou schovat Vůli.“ Sophie Levyová se kousla do rtu a zamračila se na jejího neoficiálního učně, který se nepochybně brzo stane mým.</p> <p>„Necítím jeho Vůli, ale nejsem tak silná jako ty.“</p> <p>Abych byl upřímný, cítil jsem Ethanův příchod na tři ulice daleko. Maskovat planoucí moc je spíše umění než věda, šikovnost nežli síla. Sophiina Vůle, její aura nadpřirozené energie byla přede mnou skryta, i když moje čistá síla ji přebila o několik úrovní. Pouze určité myšlení je schopné Vůli vždy a kompletně zamaskovat.</p> <p>„Nechci přivolat nic hnusného, šéfe“ řekl Ethan. „Naučíte mě to?“</p> <p>„Samozřejmě. Začneme hned, jak přeběhneš náměstí a doneseš mi kuřecí kebab. Salát a cibuli, bez rajčat s kapkou</p>
--	---

<p>Dash of hot sauce.”</p> <p>Sophie rolled her eyes as Ethan laughed. When he realized I wasn't joking, he saw himself out.</p> <p>“He can be trusted, you know,” Sophie said into the silence. We weren't often alone together. During our lessons, or whenever she had reason to visit, she usually made sure Marcus was about. “When I met him, he had no idea why he sometimes set things on fire with a stray thought. Forgotten and Unfound, as true as they come.”</p> <p>“We've been burned before, 'Phie. And by more than a stray thought.”</p> <p>Sophie nodded and said without any hint of malice, “Yes. And whose fault was that?”</p> <p>After Ethan returned and I spent a good five minutes berating him for getting barbeque instead of hot sauce on my kebab, we got down to serious business. I closed up shop early and cleared some space at the front counter, knocking aside a few dozen sturdy books.</p> <p>Messing with the dark, infernal powers of creation demanded pomp and circumstance, so I dropped a tea light candle on the counter.</p> <p>“Light it, sunshine,” I said to Ethan. Sophie looked on in mild amusement from the window alcove.</p> <p>Ethan shrugged, whipped out his</p>	<p>pálivé omáčky.“</p> <p>Sophie protočila oči v sloup a Ethan se zasmál. Když zjistil, že nežertuji, tak se sám vyprovodil.</p> <p>„Můžeš mu věřit, víš,“ prolomila ticho Sophie. Často jsme nebyli spolu sami. Když jsme měli hodinu nebo když měla důvod k návštěvě, ujistila se, že s ní byl Marcus. „Když jsem ho potkala, neměl ponětí, proč jeho myšlenky občas něco zapálily. Zapomenutý a Nenalezený, lepší příklad těžko hledat.“</p> <p>„Už jsme se spálili, Phí, a něčím horším než jen myšlenkou“</p> <p>Sophie kývla a bez náznaku zlomyslnosti řekla: „A čím to byla vina?“</p> <p>Po tom co se Ethan vrátil, jsem mu dobrých pět minut nadával za to, že vzal na kebab barbeque a ne ostrou omáčku, než jsme se konečně vrhli do práce. Obchod jsem zavřel brzy a z pultu jsem shodil několik tuctů knih, abych udělal místo.</p> <p>Zahrávat si s temnými, prokletými silami stvoření si žádá pompéznost a určité podmínky, takže jsem na stůl položil čajovou svíčku.</p> <p>„Zapal ji, sluníčko“ vybědl jsem Ethana. Sophie nás s humorem sledovala z výklenku.</p> <p>Ethan pokrčil rameny, vytáhl svůj</p>
---	---

<p>cigarette lighter, and ignited the candle's wick.</p> <p>I grinned. Kid had a sense of humor. "Smartass. Do it with your Will."</p> <p>"I've already got this down, Mr. Hale. Sophie taught me this basic stuff."</p> <p>"I want to see you do it from the start so I can gauge how far to push you today. Can you light this candle? How about peel this apple with a thought? We always start simple. Now, light the apple and peel the candle." I closed my eyes and pressed my fingers against my lids. "And please, please don't call it magic. This isn't Hogwarts, and you're not a boy wizard."</p> <p>"Okey dokey." He waved his hand, and the candle flickered to life while an invisible lashing of sharp force gouged narrow furrows in the apple's peel.</p> <p>"How did you do that?" I asked.</p> <p>"You know how. With magic-like powers."</p> <p>"Don't be dense. Talk me through your process. How did you <i>make</i> it happen? Your Will is the tool, a doorway in your mind that opens on the fuel powering the heart of the damn universe. How do you, Ethan Reilly, step through that door?"</p> <p>Ethan was shaking his head before I'd finished speaking. "No, it's not a door. Well, maybe it is for you." He ran a hand through his unruly hair. "I see... Well, I see..."</p>	<p>zapalovač a zapálil knot.</p> <p>Ušklíbl jsem se, kluk je vtipálek. „Chytráku, udělej to Vůli.“ „Tohle už umím, pane Hale. Sophie mě naučila základní věci.“ „Chci vidět, jak to děláš od začátku, abych věděl, jak moc na tebe mám dnes tlačit. Umíš zapálit tuto svíčku? Co třeba oloupat myšlenkou toto jablko? Vždy začneme s něčím jednodušším. Teďka zapal jablko a oloupej svíčku.“ Zavřel jsem oči a přiložil jsem si prsty na víčka. „A prosím, neříkej tomu magie, tohle nejsou Bradavice a ty nejsi kouzelnický klučina.“ „Jasná páka.“ Mávl rukou a svíčka se probudila k životu, zatímco hbité švihy neviditelné síly začaly vyškrábat rovné pruhy ve slupce jablka. „Jak jsi to udělal?“ Zeptal jsem se. „Ty víš jak, mými jakoby magickými schopnostmi.“ „Nebud' zabeďněný. Popiš mi celý postup. Jak si udělal, že se to stalo? Tvoje Vůle je nástroj, vchod, který se v tvój mysli otevře k palivu pohánějícímu srdce tohoto vesmíru. Jak ty, Ethan Reilly, projdeš těmi dveřmi?“ Než jsem dořekl myšlenku, Ethan kroutil hlavou. „Ne, nejsou to dveře. Tedy možná pro vás.“ Rukou si projel nepoddajnými vlasy. „Vidím, no vidím...“</p>
---	---

<p>“What?”</p> <p>“Promise you won’t laugh?”</p> <p>“No,” Sophie and I said together.</p> <p>Ethan raised his palms toward the ceiling. “You ever play <i>Super Mario Brothers</i>? The video game? When I do magic—sorry, not magic</p> <p>—whenever I use my Will, I see myself bouncing up and punching one of those question mark boxes full of coins.” He snapped his fingers, and the candle flame turned a bright electric blue. “And it just works.”</p> <p>“Wow. Okay.”</p> <p>“Is that strange?”</p> <p>I thought so, but then most everything was strange. “For no real formal education, you’re doing just fine. At the Academy in Ascension City, we’re taught from a very young age to think of stepping through a door into an ocean of raw Will. But whatever floats your boat.”</p> <p>“Water, usually.”</p> <p>“Ha. Ha.” I summoned the blue flame from the candle and made it dance around my palm. The fire expanded, feeding on the air, until I held a sphere of coursing energy about the size of a tennis ball. The heat was impressive, but under my Will, the skin on my hands remained cool and unscathed.</p> <p>Ethan watched, entranced. He was years from accomplishing anything this intricate.</p>	<p>„Co?“</p> <p>„Slibte, že se nebudete smát?“</p> <p>„Nebudu,“ Ujistili jsme ho se Sophie společně.</p> <p>Ethan zvedl dlaně ke stropu. „Hrál jste někdy Super Mario Brothers? Tu videohru? Když dělám kouzla – omlouvám se, ne kouzla</p> <p>—když použiji Vůli, vidím se, jak skáču a rozbívám jednu z těch krabic s otazníkem, které jsou plné mincí.“ Lusk prsty a světlo svíčky se proměnilo v jasnou elektricky modrou. „A prostě to funguje.“</p> <p>„Wow. Dobře.“</p> <p>„Je to divné?“</p> <p>Myslím, že jo, ale vlastně skoro všechno je divné. „Na to, že nemáš žádné pořádné vzdělání, ti to jde dobře. V Akademii v Povzneseném městě se odmala učíme, že je to jako projít skrz dveře do oceánu čisté Vůle. Ale jak chceš.“</p> <p>„Chci.“</p> <p>„Ha. Ha.“ Přivolal jsem modrý plamen ze svíčky a nechal ho tančit po dlani. Oheň se zvětšoval, nasával vzduch, až jsem držel kouli proudící energie velikosti tenisového míčku. Míček vyzařoval úctyhodný žár, ale díky mojí Vůli zůstaly mé ruce chladné a nezraněné.</p> <p>Ethan se na to díval jako v transu. Něčeho takto složitého nebude schopný</p>
---	--

<p>Despite my age—I was only twenty-four—fighting on the front lines of the Tome Wars had forced me to learn on a staggeringly steep curve.</p> <p>“So how do I properly hide the Will? How do I... shut the door?”</p> <p>“When people think of our power, they think it’s a source to be tapped. But that’s not how it is with our Will, not ever. If you have the talent, the ability to access it and use it to effect, as we do, then it is <i>always</i> switched on. All the time. There is never a moment you’re not channeling the power through you, like the act of breathing—you’re constantly doing it. You’re lit up like a beacon for miles around, Reilly. We need to shut ‘er down.”</p> <p>“How?”</p> <p>“Up here.” I tapped his forehead. “For me, I just make sure that the door in my mind is closed, which takes a bit of practice, but with the door closed...” The sphere of rippling blue energy in my palm spluttered and died. “You’re about as Willful, or as useful, as a broken condom in a whorehouse.”</p> <p>Ethan snorted.</p> <p>“Oh, charming,” Sophie said.</p> <p>“And what about Forget? Sophie tells me you use books to get across a void—”</p> <p>I raised a hand for silence. “Not <i>a</i> void. The Void. A place, a level of existence</p>	<p>ještě léta. Navzdory mému věku – bylo mi pouze čtyřadvacet – boj na předních liniích ve Válce Svazků mě přinutil učit se sakra rychle.</p> <p>„Takže jak správně skryji Vůli? Jak... zabouchnu dveře?“</p> <p>„Když lidé přemýšlí o naší síle, myslí si, že je to síla, kterou můžeme zapnout. Ale tak to není, nikdy to tak nebylo. Pokud máš ten talent, schopnost ji používat jako my, tak je vždycky zapnuta, pořád. Není chvíle kdy přes tebe neprochází síla, je to jako dýchat, děláš to pořád. Svítíš na míle daleko jako maják, Reilly. Musíme jej vyřadit z provozu.</p> <p>„Jak?“</p> <p>„Tady nahoře.“ Poklepal jsem si na čelo. „Mě stačí aby ty dveře v mojí mysli byly zavřené, což chce trochu cviku, ale když se dveře zavřou...“ Koule energie zapraskala a umřela. „Jsi Vůleschopný, nebo užitečný, jako prasklá guma v bordelu.“</p> <p>Ethan si odfrknul.</p> <p>„Jak okouzující“ poznamenala Sophie.</p> <p>„A co Zapomnění? Sophie mi říkala, že používáš knihy, aby ses dostal přes nicotu-,</p> <p>Zvedl jsem ruku, abych ho zastavil.“</p>
--	---

<p>that... sort of exists outside of the universe. I can't explain it better than that. Its very nature defies explanation. There are multiple universes. not just worlds, but universes. The Void is the space between them, a dark, ugly space... full of not so friendly things. Our Will can be used to traverse it.”</p> <p>“How?”</p> <p>“Books—certain books—can be used to cross into Forget, from our world, this world, known as True Earth. You use your Will to invoke the words on the page. Again, certain pages, in certain books.”</p> <p>“The Infernal Works,” Sophie said softly.</p> <p>“Right.” I picked up one of the paperbacks on the counter: one of Roper’s earlier adventures. “Books that you can dive into, books that span the Void and cross over into Forget, are written by men and women who have some control, even unconsciously, over Will. Normal people, who can’t use the power, have stories that don’t become part of Forget. Their stories are just that... stories. You follow?”</p> <p>“Not so much, no.”</p> <p>I nodded. “You’ll get your head around the idea eventually, sure, and the best way to learn is to cross over the Void and actually travel to Forget. But we’re not</p>	<p>Ne jen tak nějakou nicotu. Nicotu s velkým N. Místo, úroveň existence, které jaksi existuje mimo tento vesmír. Lépe to neumím vysvětlit. Jeho samotná povaha se protíví vysvětlení. Je množství vesmírů, ne jenom světů, ale vesmírů. Nicota je prostor mezi nimi, temný hnusný prostor plný ne moc přátelských věcí. Naše Vůle může být použita, abychom tento prostor překročili.</p> <p>„Jak?“</p> <p>„Knihy – některé knihy – mohou být použity pro přechod do Zapomnění z našeho světa, tohoto světa známého jako Pravá Země. Použiješ Vůli, abys vyvolal slova na stránce, ovšem jen v některých knihách, z některých stránek.“</p> <p>„Pekelná díla,“ řekla jemně Sophie.</p> <p>„Správně,“ Zvedl jsem jednu z měkkých vazeb na pultu: jedno z Roperových raných dobrodružství. „Knihy, do kterých se můžeš ponořit, knihy, které přemostí Nicotu a vnoří se do Zapomnění, jsou napsány ženami a muži, kteří mají do jisté míry, i když podvědomě, kontrolu nad Vůli. Normální lidé, kteří neumí tuto sílu používat, mají příběhy, které se nestanou součástí Zapomnění. Jejich příběhy jsou prostě příběhy. Rozumíš?“</p> <p>„Obávám se, že moc ne.“</p> <p>Pokýval jsem. „Jednou to pochopíš, nejlépe se to naučíš, když překleneš Nicotu a budeš cestovat do Zapomnění. Ale to</p>
---	---

<p>doing that.”</p> <p>Ethan slumped. “Why not?”</p> <p>Sophie chuckled. “For one, the Knights Infernal will chop off Declan’s head if he’s caught diving into Forget.”</p> <p>“Oh.”</p> <p>I rubbed my neck, still firmly attached to my shoulders. “Yep, I’m in exile, Ethan. Times were, I’d have taken you to Ascension City and the Academy at the Fae Palace to be trained—trained properly. But I can never go back. Perhaps one day, when you’ve learnt enough to survive, you can seek it out yourself.”</p> <p>Ethan stared at me, frowned, and stuck his tongue between his teeth. He stayed that way for a long minute. “Can you still feel my Will?” he asked eventually.</p> <p>“You’re lit up like a forest fire, mate.” I slapped him on the shoulder. “Fear not, practice makes perfect—every time.”</p> <p>“Can I ask...?” He glanced at Sophie. “Can I ask why you were exiled, Mr. Hale?”</p> <p>“You can ask, sure.”</p> <p>Sophie rejoined us at the counter and jumped up onto her perch. As she swung her legs back and forth, her pink All Stars swished up and down Ethan’s jeans. “Declan did some very good and some very bad things,” she said. “There was a war in Forget. A hundred-year war that spanned time and space and universes. I’ve told you</p>	<p>dělat nebudeme.“</p> <p>Ethan vypadal zklamaně. „Proč ne?“</p> <p>Sophie se uchechtla. „Zprvé, Pekelní rytíři useknou Declanovi hlavu, jestli ho přistihnou, jak se noří do Zapomnění.“</p> <p>„Aha.“</p> <p>Masíroval jsem si krk, který stále pevně držel na ramenou. „Jo, jsem ve vyhnanství, Ethane. Byly časy, kdy bych tě vzal do Povzneseného města a Akademie ve Vílím paláci, aby se ti dostalo vzdělání, pořádného vzdělání, ale já se nemohu vrátit. Možná jednoho dne, až se naučíš dost, abys přežil, tak ji sám vyhledáš.“</p> <p>Ethan na mě zíral, pak se zamračil a vystrčil jazyk mezi zuby, zůstal takhle více jak minutu. „Stále cítíš moji Vůli?“ nakonec se zeptal.</p> <p>„Svítilíš jako lesní požár, kamaráde.“ Poplácal jsem ho po ramenou. „Neboj se, chybami se člověk učí, tak je to vždycky.“</p> <p>„Mohu se zeptat...?“ vrhl pohled na Sophii. „Mohu se zeptat, proč jste byl vyhoštěn, pane Hale?“</p> <p>„Zeptat se můžeš, to jo.“</p> <p>Sophie se k nám znovu přidala a vyskočila si na svoje místo na pultu, houpala nohama sem a tam a její růžové All Starky šustily o Ethanovi džíny. „Declan udělal hodně dobrého a také hodně zlého.“ Začala. „V Zapomnění byla válka. Stoletá válka, která přesahovala čas, prostor a vesmíry. Řekla jsem ti kousky. Declan ji</p>
--	---

<p>bits and pieces. Declan ended it, at great cost.”</p> <p>“That’s a nice way of putting it.” I poured myself two fingers of Glenlivet. I always had a bottle of it within arm’s reach. “I pulled a kind of a dick move and crippled something called the Story Thread.”</p> <p>“The Story Thread?”</p> <p>“All those other universes we were just talking about, written and accessed through the Infernal Works? They are part of the Story Thread, a cord of pure existence—of <i>all</i> existence—running through the Void and fighting the creeping nothing that is the space between universes. The Story Thread fills that nothing with <i>anything</i>, and has existed since the first Willful men and women put pen to page thousands of years ago.”</p> <p>“What happened?”</p> <p>His question deserved another sip of liquid gold. “I unleashed the Degradation, which forced an end to the war. At the time it was a chance worth taking.”</p> <p>Sophie sniffed. “Never mind the unforeseen consequences, huh?”</p> <p>“They were pretty damned unforeseen at the time, ‘Phie. You think I wanted exile? You know what we lost—<i>who</i> we lost.”</p> <p>She relented with a sigh. “I know.”</p>	<p>ukončil, ale za velkou cenu.“</p> <p>„To jsi to řekla hezky.“ Nalil jsem si na dva prsty skotské. Vždy ji mám na dosah ruky. „Byl jsem celkem hajzl a ochromil jsem něco, čemu se říká Příběhové vlákno.“</p> <p>„Příběhové vlákno?“</p> <p>„Všechny ostatní vesmíry, o kterých jsme se bavili a ke kterým je přístup skrz Pekelná díla? Jsou součástí Příběhového Vlákna, nit čisté existence – vši existence – plynoucí skrz Nicotu a bojující s plazícím se prázdňem v prostoru mezi vesmíry. Příběhové vlákno plní nic něčím a existovalo od doby, kdy před tisíci let první Vúleschopní muži a ženy přiložili pero na list.“</p> <p>„Co se stalo?“</p> <p>Jeho otázka si zasloužila další lok tekutého zlata. „Vypustil jsem Degradaci, která si vynutila konec války. Tenkrát to byl risk, který jsem byl ochoten podstoupit.“</p> <p>Sophie si odfrkla. „A žádné následky jsi nečekal co?“</p> <p>„Tenkrát nebylo co čekat, myslíš, že jsem chtěl být vyhoštěn, Phí? Ty víš, co jsme ztratili, koho jsme ztratili.“</p> <p>Sophie se slitovala a vydechla. „Já vím.“</p>
---	--

I turned back to Ethan. “Anyway, after the Degradation was unleashed, the Story Thread sort of... froze. I say crippled, because it can no longer support new universes, new worlds. I broke Forget. Every book written by a Willful author since the Degradation is *just* a book. Existing only on the page and impossible to use to travel across the Void.”

Ethan played with the buttons on his shirt in the uncomfortable silence that followed.

I put him out of his misery. “There’s a *helluva* lot to learn, kid. I’m pretty sure I don’t have the time to teach you, which is why Sophie will take you to the Academy in a year or two, when you’re ready.”

“Is it like university?”

I laughed. “Oh good god, no. It’s far crueler—like a military school for misguided youth. Since the war’s end, perhaps the curriculum is more scholarly, but I doubt it. You’re a lot older than those usually accepted. Twenty years ago, the Academy would’ve found you before your tenth birthday and shipped you off to Forget. The Tome Wars changed all that, and kids with the talent slipped through the nets.”

“You started at the Academy at age *ten*?” Ethan asked incredulously.

Podíval jsem se zpátky na Ethana. „Poté co jsem vypustil Degradaci, Příběhové vlákno jaksi zamrzlo. Říkám, že bylo ochromeno, protože od té doby již nemůže udržet nové vesmíry, nové světy. Rozbil jsem Zapomnění. Každá kniha napsaná Vůleschopným autorem po Degradaci je jen kniha. Existuje pouze na papíře a je nemožné s ní cestovat napříč Nicotou.“

Následovalo trapné ticho, během kterého si Ethan hrál s knoflíky na košili.

Ukončil jsem jeho utrpení. „Ještě se máš sakra moc co učit, chlapče. Jsem si jistý, že nemám dost času tě učit, a to je důvod proč tě Sophie vezme za rok za dva do Akademie, ale až budeš připraven.“

„Je to jako vysoká?“

Zasmál jsem se. „Proboha jen to ne. Je mnohem krutější, je to spíše vojenská škola pro problémové adolescenty. Jelikož válka skončila, možná je sylabus více teoretický, ale pochybuji, jsi o dost starší než ti, které obvykle berou. Před dvaceti lety by si tě Akademie našla už před desátými narozeninami a odvezla by tě do Zapomnění. Války svazků to však změnilo, děti s talentem jim proplouvají sítěmi.“

„Ty jsi začal na akademii když ti bylo deset?“ zeptal se Ethan nevěřícně.

<p>“Actually, I started at six, but that’s beside the point. You learn hard and you learn quick. Sophie spent three years there, eleven to fourteen.”</p> <p>“Do you graduate? Is there, like a test, or something?”</p> <p>“Or something. Students are tested constantly, in anything from enchantments to ward-casting, to augmented weaponry.” I thought back to those days, almost fondly. “Then, at fifteen, you’re sent on your first quest, called the Great Quest, which is a rite of passage for the newest Knights—a solo journey across Forget.”</p> <p>“Sounds... awesome.”</p> <p>“It is, in a way. You see, at that point in the training, the quest is more of a formality. The students have passed all their tests, learned how to command their Will, and traversed countless realms of Forget, under guidance. The Academy has been sending kids on the Great Quest for centuries, and really, its purpose is to allow fresh Knights to test their skills out in the real world.”</p> <p>“What is the Great Quest?”</p> <p>“Nothing too special. Just find the road to the Lost City of Atlantis, and reclaim the troves of treasure and knowledge that vanished there over ten thousand years ago.”</p> <p>“Oh. Neat.”</p>	<p>„Vlastně jsem začal, když mi bylo šest, ale o to nejde. Učíš se tvrdě a učíš se rychle. Sophie tam byla tři roky, od jedenácti do čtrnácti.“</p> <p>„Maturuješ? Máš nějaké zkoušky nebo něco jiného?“</p> <p>„Něco jiného. Studenti jsou stále zkoušeni, ve všem, od očarovávání přes ochranná kouzla až po zaklínání zbraní.“ Zavzpomínal jsem na tu dobu skoro s láskou. „Poté, když je ti patnáct, jsi vyslán na svou první výpravu, zvanou Velká Výprava, což je taková zkouška dospělosti pro nové Rytíře – sám cestuješ přes Zapomnění.“</p> <p>„To zní... úžasně.“</p> <p>„Do jisté míry je. Od určité doby je samotná výprava jen formalita. Studenti složili všechny zkoušky, naučili se ovládat svou Vůli a pod dohledem překročili nespočet říší Zapomnění. Akademie vysílá děti na Velkou výpravu už staletí, vlastně jediný důvod je ten, aby si noví Rytíři vyzkoušeli svoje schopnosti ve skutečném světě.“</p> <p>„Co je to ta Velká výprava?“</p> <p>„Nic zvláštního. Musíš najít cestu do Ztraceného města Atlantidy a získat zpět poklady a znalosti ztracené před deseti tisíci lety.“</p> <p>„Pěkný.“</p>
--	---

“Yeah, you see why the Great Quest is viewed as nothing more than a formality.”

“Because Atlantis isn’t real?”

I held up my thumb and forefinger about half an inch apart. “Close. After a thousand years of searching, no one has ever found even a trace of the city, beyond scraps of old parchment and half-whispered myths. My Great Quest was a bit different, however.”

Ethan tilted his head. “Oh? You didn’t have to go chasing after a fairytale?”

“No, no I did. Only difference was that I found it.

Valentine’s Day

I used to work for the Knights Infernal—an order of men and women dedicated to protecting the world from its own imagination. Terrible worlds existed inside books. Terrible, wonderful, amazing worlds of such depth and beauty, such tragedy and horror, that the ideas became manifest.

The fiction became a lie that told a truth, and a cord of the Story Thread.

The Renegades started off as a fractured cell of the Knights. They believed the Knights’ power existed to unmake the world, or, more accurately, to reshape it, an idea that opposed everything represented by the Knights Infernal. The conflict between

„Jo, chápeš, proč je Velká výprava považována za nic víc než formalitu.“

„Protože Atlantida není skutečná?“

Držel jsem ukazováček a palec asi centimetr od sebe. „Skoro. Po tisíci letech hledání nikdo nenašel ani stopu po městě, nic kromě starých pergamenů a napůl šeptaných mýtů, ale moje Velká výprava byla trochu jiná.“

Ethan naklonil hlavu. “Aha? Ty ses nemusel honit za pohádkou?”

„Ne, musel. Rozdíl je v tom, že jsem ji našel.“

Valentin

V minulosti jsem pro ně pracoval, Pekelní rytíři je řád mužů a žen, kteří jsou oddáni ochraně světa před jeho vlastní představivostí. V knihách existovaly hrůzné světy. Hrůzné, nádherné, ohromné světy takové hloubky a krásy, tragédie a děsu, že se staly skutečností.

Fikce se stala lží, co vyprávěla pravdu, a tak se z ní stala nit v Příběhovém vláknu.

Renegáti byli nejdříve jen frakce bývalých Rytířů, věřili, že Rytíři mají své schopnosti za účelem ničení nebo lépe řečeno přetvoření světa. Tato samotná myšlenka se přičila všemu, za čím stáli Pekelní rytíři. Tento spor mezi Rytíři a

the Renegades and the Knights was one for the ages. They fought in shadows and darkness, in libraries and bookshops across the face of the True Earth and *in* and beyond the Infernal Works.

In deepest, darkest Forget.

They had all but destroyed one another five years ago, in the Tome Wars. I'd played a significant role during the war—I had ended it. My reward for forcing peace?

Exile.

Expelled from the Knights Infernal and barred from all of Forget.

I'd unleashed a horrific construct of Will that became known as the Degradation, and though the act saved many Knights and Renegades, I'd crippled the Story Thread to make it happen. Unbreakable laws had been broken. Lives had been lost. The one line in the sand that neither the Knights nor the Renegades would dare cross... I crossed.

The bell above the door chimed and I took a sip of wine. Two days had passed since the altercation with the Pagemaster, young Jeff. Light, purposeful footsteps clicked against the wooden floor. I heard the swish of a worn cloak. Clare Valentine stood before me in the window alcove. I'd been expecting her earlier.

"Hello, Commander."

Renegáty trval věky. Bojovali spolu v temnotě a ve stínech, v knihovnách a knihkupectvích po celé Pravé Zemi a také v Pekelných dílech a ještě dál.

V nejhlubším nejtemnějším Zapomnění.

Nakonec se před pěti lety ve Válgách Svazků skoro navzájem vyhubili. Hrál jsem v ní důležitou roli a byl jsem ten, co tu válku ukončil. Moje odměna za nastolení míru?

Vyhnanství.

Byl jsem vyhozen z Pekelných rytířů a byl mi zapovězen vstup do celého Zapomnění.

Vyvolal jsem hrůzný výtvar Vůle, který později dostal jméno Degradace. Tento čin zachránil mnoho Rytířů i Renegátů, ale zmrzačil jsem při něm Příběhové vlákno. Neporušitelné zákony byly porušeny a životy byly ztraceny. Byla to jediná mez, kterou nebyli Rytíři ani Renegáti ochotni překročit... a já ji překročil.

Zvonek nad dveřmi zazvonil a já si dal další lok vína. Uplynuly dva dny od mojí výměny názorů s Mistrem stránek, tedy mladým Jeffem. Lehké, rozhodné kroky dopadly na dřevěnou podlahu a já uslyšel šustění obnošeného pláště. Clare Valentinová stála v mém okenním výklenku. Čekal jsem ji dříve.

<p>“Just Declan now, Clare. You know that.”</p> <p>Clare offered me a sad smile. Her short spiky hair was a terrific shade of purple and green. She looked younger than I remembered, but then the last time I’d seen her, we’d been at war. Perhaps the five years since had been kind to her. I hoped so.</p> <p>“Aye, I know that. You know why I’m here.”</p> <p>She didn’t make it a question. The scent of her perfume, soft lavender, brought back a rush of pleasant and not so pleasant memories, of Tal and a sword of rose petals.</p> <p>“Of course,” I said.</p> <p>In her right hand, Clare grasped a book firmly with her index finger between the pages, just as we’d been taught. She glanced around the shop, most likely for something more to say, her eyes roaming over the empty spirit and wine bottles littering the shelves and windowsill, before settling on the boxes of crinkled paper—my endless, imperfect manuscript.</p> <p>“Now that,” she said, “is perhaps the most dangerous thing I’ve ever seen. Declan Hale, storyteller.”</p> <p>“It is wonderful to see you, Clare. Were you sent to kill me?”</p> <p>Clare smirked and offered me a sly wink. “Even five years away from the field,</p>	<p>„Zdravím, Veliteli.“</p> <p>„Teď už jsem jen Declan, ale to ty víš.“</p> <p>Clare se smutně usmála. Její krátké ježaté vlasy měly příšerný odstín fialové a zelené. Vypadala mladší, než jsem si ji pamatoval, ale když jsem ji viděl naposledy, tak jsme byli ve válce. Možná k ní posledních pět let bylo laskavých. Alespoň jsem v to doufal.</p> <p>„Jasně že to vím. Víš, proč jsem tady.“</p> <p>Nebyla to otázka. Vůně jejího parfému, lehká levandule, mi připomněla příjemné a méně příjemné vzpomínky, připomněla mi Talu a meč z lístků růží.</p> <p>„Samozřejmě.“ potvrdil jsem.</p> <p>Clare pevně držela v pravé ruce knihu a ukazováček měla mezi stránkami, jak jsme byli učeni. Letmým pohledem se porozhlédla po obchodě, hledajíc co říct, její oči přejely přes prázdné lahve od vína a jiného alkoholu ležící ledabyle na parapetu, než si všimla krabice plné zmačkaného papíru, mého nekonečného neúplného rukopisu.</p> <p>„Tak toto,“ začala, „je asi nejnebezpečnější věc co jsem kdy viděla. Vypravěč Declan Hale.“</p> <p>„Rád tě vidím, Clare, poslali tě, abys mě zabila?“</p> <p>Clare se ušklíbala a potutelně na mě mrkla. „I když jsi pět let mimo službu,</p>
--	---

<p>exiled beyond the Final Vanguard, you could still wipe the floor with me, I reckon.”</p> <p>I shrugged and stood, keeping my hands free and visible, and stepped across the space between us. She was a good two feet shorter than me, but her Will was one of the strongest in the world.</p> <p>“Faraday sent you.”</p> <p>“Yes.”</p> <p>“He very much wants me silenced.”</p> <p>“Yes.”</p> <p>“Hmm. He claimed the Dragon Throne unopposed, from what I hear.” I heard very little, these days. “Probably for the best.”</p> <p>“Oh, yes.”</p> <p>“After Nightmare’s Reach, after what I did?”</p> <p>Clare paled and couldn’t hold my gaze. “To speak of that is forbidden. Infernal Heresy, punishable by—”</p> <p>“Exile? Death? All manner of unpleasant misery?”</p> <p>Clare bit her lip. A strange thing happened. One of her green eyes turned as blue as a sapphire, and she laughed shakily. “Everyone knows what you did, but no one talks about it. They speak of... well, some say you should have claimed the Dragon Throne for yourself, Declan.”</p> <p>“That old thing? No, no. Faraday tied his own noose when he took that seat, and</p>	<p>vypovězený daleko za Poslední předvoj, řekla bych, že bys se mnou furt zametl.“</p> <p>Pokrčil jsem rameny a postavil jsem se. Ruce jsem měl prázdné a držel jsem je tak, aby na ně viděla, a přistoupil jsem k ní. Byla o dobrého půl metru menší než já, ale její Vůle byla jedna z nejsilnějších na světě.</p> <p>„Poslal tě Faraday.“</p> <p>„Ano.“</p> <p>„Rád by mě umlčel.“</p> <p>„Ano.“</p> <p>„Hm, slyšel jsem, že si nárokoval Dračí trůn a nikdo se proti tomu nepostavil.“ Poslední dobou jsem toho moc neslyšel. „Asi je to tak nejlepší.“</p> <p>„No, ano“</p> <p>„Po Dosahu děsu, po tom co jsem udělal?“</p> <p>Clare zbledla a uhnula pohledem.</p> <p>„Mluvit o tom je zakázané. Pekelné kacířství, trestáno-„</p> <p>„Vypovězením? Smrtí? Vším možným utrpením?“</p> <p>Clare se kousla do rtu a stalo se něco podivného, jedno z jejích zelených očí zmodralo jak safír a Clare se rozechvěně zasmála. „Všichni ví co jsi dokázal, ale nikdo o tom nemluví. Mluví o... někteří říkají, že ty sám sis měl nárokovat Dračí trůn, Declane.“</p> <p>„Tu starou věc? Ne ne. Faraday si sám utáhl smyčku kolem krku, když se do něj</p>
--	---

<p>he did it with a smile. You wait and see.”</p> <p>“Jon Faraday is a lot of things, but he did keep the Knights together after the war. We owe him for that much.” Clare reached out and ran a finger along the rim of my reading glasses. “He asked me to tell you not to interfere. We know the Renegades have licked their wounds, and small factions are regrouping. You should expect some reprisal, given your past. He told me to remind you that the only reason you kept your head was because of your service during the war. Declan, please, Faraday won’t let you be a power unto yourself.”</p> <p>“It’s not a question of who’s going to let me, but more a question of who’s going to stop me. My service is not the only reason I survived, Clare.”</p> <p>Clare’s gaze turned wistful. “You always did love the classics.”</p> <p>I ran my fingers along the ropy scar tissue that stretched across her neck, from ear to ear. A madman had cut her throat, once upon a time, and she had died, ever so briefly. I leaned in close and kissed her cheek.</p> <p>The book fell from her hands as she wrapped her shaking but strong arms around me. Her skin was soft, sweet, just as I remembered. Clare gasped, and the gulf of five long years between us may as well have been five minutes.</p>	<p>posadil a udělal to s úsměvem, jen počkej a uvidíš.“</p> <p>„Jon Faraday je všelijaký, ale udržel Rytíře pospolu po válce, alespoň to mu dlužíme.“ Clare natáhla ruku a přejela přes obroučku mých brýlí na čtení. „Požádal mě abych ti řekla že nemáš zasahovat. Víme, že si Renegáti olízali rány a malé frakce se přeskupují. Měl bys očekávat nějakou odvetu, vzhledem k tomu, co jsi udělal. Řekl mi, že jediný důvod proč si nepřišel o hlavu, byla tvoje služba za války. Declane, prosím tě, Faraday tě nenechá dělat, co si zamaneš.“</p> <p>„Otázka není, kdo mě nechá, otázka je, kdo mě zastaví. Moje služba není jediný důvod, proč jsem přežil Clare.“</p> <p>„Vždycky jsi miloval klasiku.“ Podívala se na mě vážně.</p> <p>Přejel jsem prsty přes zjizvenou tkáň, linii, která vedla přes její krk, od ucha k uchu. Jednou jí šílenec podřízl hrdlo a ona na krátký okamžik umřela. Naklonil jsem se k ní a políbil ji na tvář.</p> <p>Z ruky jí vypadla kniha a její třesoucí, ale silné ruce mě obejmuly. Její kůže byla jemná a sladká, tak jak jsem si ji pamatoval. Clare zalapala po dechu a propast pěti dlouhých let se zdála jako pět minut.</p>
--	--

Her tears were salty and warm and she tasted like cinnamon and lavender, though our lips never met. To kiss properly was to make it real, and we'd never broken that rule and wouldn't break it now.

At least, I thought not. Clare gently brushed her lips against mine—a kiss, but only just, that changed everything. Oh dear, blood in the water.

I led her, and a bottle of merlot, upstairs.

Jolly Folly

Clare dressed in a dusty shaft of sunlight. She took her time, too, rolled up her stockings slowly, one tiny foot poised on a stack of nineteenth century classics.

I admired the view from my bed. Late afternoon was bleeding toward dusk through the skylight. I had not felt this relaxed in years. Clare had always been good for my soul, ever since we were kids at the Infernal Academy in Ascension City. Two major war campaigns and twelve years stood between then and now.

Clare tossed me my pants, shirt and waistcoat. I shrugged into them with reluctance, not wanting our time together to come to a close. Maybe she'd stay awhile, if I asked. I joined her on the edge of the bed and slipped an arm around her petite waist. She had a familiar memory opened to

Její slzy byly slané a teplé a ona chutnala jako skořice a levandule, i když se naše rty nedotkly. Polibek by to vše udělal skutečným a my jsme to pravidlo nikdy neporušili a nehodlali ho porušit ani teď.

Aspoň jsem si to myslel. Clařiny rty se jemně dotkly mých, byl to polibek, sice jen tak tak, ale ten vše změnil a oheň byl na střeše.

Vzal jsem ji a flašku Merlotu nahoru.

Radosti a hlouposti

Clare se oblékla ve výru prachu a paprscích slunce. Dávala si na čas, pomalu si navlékla punčochy, její nožka balancovala na štosu klasik z devatenáctého století.

Užíval jsem si můj výhled z postele a skrz vikýř bylo vidět, jak se pozdní odpoledne mění v soumrak. Už dlouho jsem nebyl tak uvolněný. Clare mi byla vždy balzámem na duši už od našeho dětství v Pekelné akademii v Povzneseném městě. Dvě velká vojenská tažení a dvanáct let dělilo tenkrát a teď.

Clare mi hodila kalhoty, košili a kabát. S nechutí jsem se do nich oblékl, nechtíce, aby náš společný čas skončil. Možná by ještě zůstala, kdybych se zeptal. Přisedl jsem si k ní na kraji postele a objal jsem ji kolem drobného pasu. Měla povědomou vzpomínku otevřenou na kapitole šest.

chapter six.

“*Auron’s Folly*,” I said. A story about an evil queen and a prophecy that claimed her first child would both save and destroy the world. Some said it was a true story, as so many were, about the Renegades. “Still your favorite?”

Clare caressed the pages. “First time I’ve opened it in six years. Want to head inside?”

“Heh. There are two things I’ve not been inside of since my exile.” I squeezed her close. “Well, one thing now.”

“Oh, leave off.”

“It’s true. A condition of my expulsion was that Good King Faraday forbade me to dive in and out of stories. If I was caught, he swore he’d have me executed. You know that.”

“Lord Oblivion itself couldn’t keep you out of a good book. I don’t believe for a minute you haven’t been diving.” She snuggled up against me. “I won’t tell him if you won’t.”

“Ah, but what if this is an elaborate ruse, sweet Clare, to seduce me, lower my guard, and have my head chopped off and mounted above Faraday’s gilded throne.”

“You know me better than that.”

“Do I? Then where have you been these past years? Jumping through hoops for the Knights? You should see them from my rather unique perspective.” I shook my

„*Auronina pošetilost*,” řekl jsem.

Příběh o zlé královně a věštbě, dle které její prvorozený jak zachrání tak zničí svět. Někteří tvrdili, že to byl pravdivý příběh, stejně jako mnoho dalších o Renegátech. „Stále tvoje nejoblíbenější?“

Clare hladila listy. „Poprvé co jsem ji otevřela za posledních šest let. Chceš se podívat dovnitř?“

„Ha. Jsou dvě věci, ve kterých jsem nebyl od mého vyhoštění.“ Přivinul jsem si ji k sobě. „Vlastně už jen jedna.“

„Ale nech toho.“

„Je to pravda. Podmínka mého vyhoštění byla, že mi dobrý král Faraday zakázal nořit se dovnitř a ven z příběhů. Kdybych byl chycen, přísahal, že budu popraven. To ale víš.“

„Sám Pán zapomnění by tě nemohl udržet z dobré knihy, ani na chvíli nevěřím, že ses ani do jedné neponořil.“ Přitulila se ke mně. „Neřeknu mu to, jestli mu to neřekneš ty.“

„Ach, ale co když, drahá Clare, je tohle promyšlená lest, svést mě, rozptýlit mě, useknout mi hlavu a pověsit ji nad Faradayův pozlacený trůn.“

„Na to mě znáš až moc dobře.“

„Opravdu? Kde jsi byla ty poslední roky? Skákala, jak Rytíři pískali? Měla bys je vidět z mého jedinečného pohledu.“ Zakroutil jsem hlavou. „Těžko říct kde

head. "Hard to tell where the Knights end and the Renegades begin, if viewed from outside the struggle. Especially given this tepid peace."

A flash of anger forced Clare's right eye from blue to crimson and back again. Only one fool could ever hope to provoke this woman and live. "You've changed," she said. "You've changed so much. Treason and blasphemy roll off your tongue like words onto the page. Broken quill! Declan, you were better than this."

And the truth of that was buried in fiction, wasn't it? Caught between one word and the next across the blasted wastelands of time. "I do miss the Drifting City, I suppose."

Clare placed her hand over mine on the pages of *Auron's Folly*. I felt her Will pressed against the book. According to the clock on the wall, it was seventeen minutes past five. The words upon the yellowed pages began to shimmer. The pressure in my ears was almost painful, and I again had that old taste of copper, like blood on the tongue or a mouthful of coins, as the dusty sunlight faded to black.

I added a drop of my own Will to Clare's invocation, and we slipped from one world into another, skimming along the dark impassable Void.

The sensation was always like walking into a cool mist on an autumn morning. I

Rytíři končí a kde Renegáti začínají, když se na jejich boj dívám z dálky. Obzvláště když vezmu v potaz tento křehký mír.“

Záblesk hněvu proměnil Clařino pravé oko z modré na rudou a pak zase zpět. Jen jeden hlupák může provokovat tuto ženu a zůstat na živu. „Změnil ses“ pronesla. „Tak moc ses změnil. Zrada a rouhání se z tebe line jak slova na papír. U zlomeného brka! Declane, měls na víc.“

Pravda byla zakopaná ve fikci, nebo ne? Byl jsem chycen mezi dvěma slovy se zatracenými pustinami času mezi nimi. „Nejspíš mi chybí Plovoucí město.“

Clare mi přitiskla ruku na stránky *Auroniny pošetilsti*. Cítil jsem jak její Vůle tlačí na knihu. Podle hodin na zdi bylo sedmnáct minut po páté. Slova se na zažloutlé stránce začala třpytit. Tlak v mých uších byl skoro bolestivý, ve chvíli kdy se prašný paprsek slunce přelil do černé, jsem znovu ucítil tu známou chuť mědi, jako krev na jazyku nebo jako pusa plná mincí.

Přidal jsem kapku mé Vůle do Clařina kouzla a vklouzli jsme z jednoho světa do druhého, přelétajíc přes černou neproniknutelnou Nicotu.

Ten pocit byl jako chůze chladnou mlhou v podzimním ránu. Cítil jsem proud

felt a rush of air as we crossed the boundary of nothing on the edge of everything. Then I caught a scent, like rain touching a hot road, as in my gut I had the sense of falling, falling so far and so fast that—

Clare slipped her hand into mine, and we stood upon a tall cliff face, looking down a vertical drop of over a mile at a vast ocean. Icebergs made of pure diamonds groaned along the surface. The stars overhead were alien, the constellations dimmed by the light of the twin moons rising to the east.

I took a breath of air so fresh and clear that I felt dizzy, or maybe that was from the height. Despite what the pretty woman at my side thought, I had not spent a single minute inside a book since my exile, and it was good to be back. Better than good, the feeling was like coming home. The countless realms of Forget were often more real than reality.

“This was always my favorite chapter,” Clare said. “When the cities rise up between—”

“Oh, shush. It may not even come. Let’s just watch.”

We sat down together on the edge of the precipice and watched the moons swim across the sky. Minutes became hours, as the diamond icebergs bobbed along the dark water. After a time, lights appeared

vzduchu, když jsme překročili hranici ničeho na hraně všeho. Poté jsem ucítil vůni, jako déšť když dopadne na rozpálenou silnici, měl jsem pocit, jako když padám, padám tak hluboko a tak rychle—

Clare mě vzala za ruku, stáli jsme na vrcholu útesu a dívali se dobrý kilometr dolů na rozlehlý oceán, na jehož povrchu skřípaly ledovce z čistých diamantů. Hvězdy nad našimi hlavami vypadaly cizí, souhvězdí byla tlumena září dvou měsíců z východu.

Nadechl jsem se tak čistého a ryzího vzduchu, že se mi z toho zamotala hlava, nebo to mohlo být z té výšky. Navzdory tomu, co si ta hezká slečna po mém boku myslela, nestrávil jsem ani minutu po mém vyhnanství v knize a bylo dobré se sem vrátit. Lepší než dobré, bylo to jako se vrátit domů. Nespočet světů Zapomnění byly často skutečnější než realita.

„Tohle byla vždy moje nejoblíbenější kapitola,“ Clare pronesla. „Když se města vynesou mezi-,“

„Ale pš, nebo se ani nic nestane, jen se budeme dívat.“

Seděli jsme spolu na okraji srázu a dívali se na měsíce plující po obloze. Jak se diamantové ledovce pohupovaly po hladině, tak se z minut staly hodiny. Po čase se objevila v temné vodě světla — byla jich

below the surface of the water—thousands of them. The night, the distant stars, were drowning.

Clare shivered and nestled in close. The air was silent at first, but then the grinding of gears and the tick-tick-tick of ancient machinery echoed up the cliff face. An entire city, a living, breathing metropolis, broke the surface of the ocean, ascending from the depths far below.

Miles across in diameter, the fabled Drifting City rose and fell on undulating waves, forcing large chunks of glowing iceberg diamond apart. Vast conduits and pillars sought hold on the base of the cliff. The shock vibrated up the mountain and Clare and I rolled away from the edge, lest we fall.

The city may have been in a story from our world, the True Earth, but here, we were still bound by the rules. Death here was still death. Many a Forgetful traveler had perished, mistaking reality for fantasy.

The living city sang as its struts dug deep into the mountain, seeking precious metals and rare natural resources for its growth. The mighty skyscrapers gleamed in the starlight. People rode the biomechanical beast, hundreds of thousands of them. The city was a wonder, an impossible, perfect wonder.

“I could watch that for days,” Clare

tisíce. Vzdálené hvězdy a noc najednou bledly.

Clare se zachvěla a přitulila se ke mně. Ticho prolomil zvuk skřípání ozubených kol a tikot prastarého mechanismu. Hluk se šířil po straně útesu a celé město, žijící dýchající metropole, prolomilo hladinu oceánu, stoupajíc z hlubin pod ním.

Proslulé Plovoucí město měřilo kilometry v průměru, houpalo se na zčeřených vlnách a trhalo zářící ledovce z diamantů na kusy. Mohutné trubice a pilíře se pokoušeli zachytit na úpatí útesu. Náraz rozechvěl útes a já s Clare jsme se vrhli od kraje pryč, abychom nespadli.

Město mohlo být z příběhu z našeho světa, z Pravé Země, ale tady, jsme stále byli svázáni pravidly. Smrt zde, byla stále smrtí. Často se stalo, že Zapomnění znalý cestovatel zahynul, když si spletl realitu s fantasií.

Živoucí město zpívalo, když se jeho vzpěry nořily do hory, hledajíc vzácné kovy a suroviny pro svůj růst. Obří mrakodrapy se blyštěly ve svitu hvězd. Stovky tisíc lidí obývali toto biomechanické zvíře. Město bylo zázrak, neskutečný, dokonalý zázrak.

„Na to bych se mohla dívat celé dny,“

whispered. Both her eyes were the same color now, a brilliant burnished yellow. "I'm glad you came with me, Declan. This moment would never have been the same without you."

"Time to go, Clare."

Clare sighed yet nodded. Going back was easier than moving forward, so long as we remained tethered to the book back in my bedroom. We were tied to our real world, to the True Earth we knew best. If inter-dimensional travel could be described as *easy*, then it was simply imposing our Will against the magnificent creation around us. Letting go and falling back. The lights of the feeding city far below faded away.

I glanced at the clock on the wall in my bedroom. Coming up to nine o'clock back here in the real world. Hours had gone by as the city had drifted across the sea, shoving aside icebergs made of glittering diamond. Time flowed swift and true in both worlds, which meant I still had no explanation for watching myself die. If the Degradation had progressed far enough... but no, time was still wounding all heels.

Speaking of time. "I'm going to die, Clare. Soon."

"You sound so certain." She bit her lip. "There's something else I wanted to tell you, about a rumor circling Ascension City

Zašeptala Clare. Oči měla nyní obě stejné, oslnivě zářivě žluté. „Jsem ráda, že jsi šel se mnou, Declane. Tento okamžik by bez tebe nebyl stejný.“

„Je čas jít, Clare.“

Clare si povzddechla, ale přikývla. Vracet se bylo jednodušší než jít vpřed, dokud jsme byli vázáni ke knize v ložnici. Byli jsme spojeni se skutečným světem, s Pravou Zemí, kterou jsme znali nejlépe. Jestli by se mezi-dimenzionální cestování dalo nazvat jednoduchým, tak by to bylo jen vnucení naší Vůle velkolepému světu kolem nás. Pustili jsme se a padali zpět. Světla hodujícího města hluboko pod námi zanikla.

Podíval jsem se na hodiny na zdi ložnice, tady ve skutečném světě bude za chvíli devět hodin. Uběhly hodiny, zatímco bylo město unášeno v moři razíc si cestu mezi ledovci z třpytících se diamantů. Čas plynul rychle a správně v obou světech, což znamenalo, že jsem stále neměl vysvětlení pro to, že jsem viděl sám sebe umřít. Kdyby Degradace postoupila dost daleko... ale to ne, boží mlýny melou pomalu ale jistě.“

Když mluvíme o čase. „Brzo umřu, Clare. Brzo.“

„Zníš tak jistě.“ Kousla se do rtu. „Ještě něco jsem ti chtěla. Kolují zvěsti že Morpheus Renegát pomohl utéct Aloysiusi

<p>that Morpheus Renegade broke Aloysius Jade out of Starhold.”</p> <p>“Good for that homicidal son-of-a-bitch.”</p> <p>“Faraday couldn’t prove it, but rumor is Jade was unchained in order to hunt you down and drag you back to Renegade’s court.”</p> <p>Oh.</p> <p>Shit.</p> <p>All at once my impending death seemed far more... impending.</p> <p>With the exception of myself, Jade had perhaps the highest body count in all Forget. He was a cruel bastard, too, but us war heroes often were. Jade had been my teacher, once upon a time, at the Infernal Academy.</p> <p>“Heh. Five years of nothing and then this all comes to a head in just a few days. Isn’t that always the way?” Fair but unfair. I shouldn’t have survived the Tome Wars. “Silly to think I’d be left alone after the damage I caused. Silly to think I deserved to be left alone.”</p> <p>“You’re frightening me now, Declan.”</p> <p>I nodded. “Aye, me too. Clare, we manipulate time when we dive into a book. Sometimes hours out here don’t match hours in Forget.”</p> <p>“Yes.”</p> <p>“Have you ever heard of anyone diving into a book and emerging <i>earlier</i> than when</p>	<p>Jadeovi z Pevnosti hvězd.“</p> <p>„To tomu vraždícímu bastardovi přeji.“</p> <p>„Faraday to nemohl dokázat, ale prý byl Jade vysvobozen, aby tě našel a přivlekl před Renegátský soud.“</p> <p>Ou.</p> <p>Sakra.</p> <p>Najednou se moje blížící smrt zdála ještě... blíž.</p> <p>Kromě mě měl Jade pravděpodobně na svědomí největší počet obětí v celém Zapomnění, jo a taky to byl surový parchant, ale to my hrdinové války většinou byli. Jade byl kdysi mým učitelem v Pekelné Akademii.</p> <p>„Ha, pět let se nic neděje a teď tohle všechno naráz za pár dní. Není to tak vždycky?“ Fér ale nefér. Neměl jsem přežít Války svazků. „Bylo hloupé si myslet, že mě nechají na pokoji po tom, co jsem způsobil. Bylo hloupé si myslet, že si zasloužím, aby mě nechali na pokoji.“</p> <p>„Teď mě děsíš Declane.“</p> <p>Kývnul jsem. „Jo, já sebe taky. Clare, pohráváme si s časem, když se noříme do knih. Hodiny tady někdy nesouhlasí s hodinami v Zapomnění.“</p> <p>„Ano.“</p> <p>„Slyšela si někdy o někom, kdo se ponořil do knihy a vynořil <i>dříve</i>, než se</p>
---	---

<p>they left? You know, technically travelling back in time.”</p> <p>“No. No I haven’t. Surely that’s not possible. It doesn’t work like that.”</p> <p>“Apparently I did it—will do it.”</p> <p>“I’m not sure I follow.”</p> <p>Ah, well. “Lessons to be learned, sweet thing. Hey, did you hear I could’ve been a king?”</p> <p>Clare shook her head. “I’ve got to be going. But I’ll be back soon, I promise.”</p> <p>We lay in silence on my bed, wrapped in each other’s arms for long, real minutes. “Take cake, okay?”</p> <p>That was an old joke.</p> <p>“Don’t you mean take care?” she asked.</p> <p>“That too.”</p> <p>“You just mind your books, Declan Hale. Mind them well.”</p>	<p>ponožil? Však víš, technicky vzato cestování zpátky časem.“</p> <p>„Ne. Ne o tom jsem neslyšela, to určitě nemůže být možné, takhle to nefunguje.“</p> <p>„Očividně se mi to povedlo—povede.“</p> <p>„Asi nerozumím.“</p> <p>No vlastně. „Ještě se toho máme hodně co učit, zlatíčko. Hej, slyšela jsi, že jsem mohl být králem?“</p> <p>Clare zakroutila hlavou. „Už musím jít. Ale uvidíme se brzo, slibuji.“</p> <p>Leželi jsme na posteli v objetí dlouhé skutečné minuty.</p> <p>„Dej si kakaa, jo?.“</p> <p>To byl starý vtip.</p> <p>„Nemyslíš, dej si bacha?“ zeptala se.</p> <p>„Jo to taky.“</p> <p>„Starej se o knihy, Declane Hale. Hezky se o ně starej.“</p>
--	---

3 Stylistic analysis

3.1 Register

The book is written from a narrator’s point of view. He is a mid-twenties man that has been through a long and horrific war but these days he is living a peaceful life running a bookstore and writing his memoirs in his free time. He is very descriptive and while he does not shy away from colloquialisms or even vulgarisms, he mostly speaks standard

language, resorting to harsher words only when under pressure or when he wants to put emphasis on something or to prove a point.

While he is quite young, his love for books often makes him speak in formal language, at the same time he is quirky and sometimes creates childish nicknames for his adversaries. His vast knowledge of books allows him to use various not commonly used words.

3.2 Title

Despite the fact that it is the first thing you encounter when looking at a book, it should be translated only after thorough analysis and understanding of the book, as the title might have some hidden meaning that might not be apparent at first sight and could potentially become lost in translation.

“Realistický překladatel se však nesmí touhou po výraznosti a originalitě nechat strhnout ke zkreslení původního názvu” (Levý 159)

In English, the title of the book is „Distant Star“ when translating the title I read the book several times but I found no indication that this might hold some distinct meaning or reference to anything, there is no foreshadowing hidden in the name.

Instead of translating it as “Vzdálená Hvězda“ I chose “Hvězda Vzdálená“. I find this title to be more appealing yet at the same time I did not distort or change the original title.

3.2.1 Chapter names

The chapter names throughout the book often foreshadow what will happen and several chapter names carry hidden meaning.

Name of the first chapter is “Back in Black“. At first, I thought that it was a misspelled idiom “Back to Black”, an idiom that means “trying something out, but realizing it wasn't for you, and going back to what you know“. It could also mean that your bank account is in positive numbers again, but the most well-known reference of “Back in Black” is album from AC/DC, due to this fact, I decided not to translate it.

One of the chapters is named „The Scotch is Callin‘ the Shots“, the idiom „call shots” means „to lead“. The chapter name can be interpreted as a word play, first meaning

is the figurative one, the scotch in you is controlling your actions, or the literal one, that scotch inside demands more scotch. I tried to keep both meanings preserved to some degree by naming the chapter „Skotská panákům poroučí“. This attempts to keep both meanings intact, even if it might not be obvious at first glance.

A bit of a problem posed the chapter name “Valentine’s Day“ as once again, it is a wordplay that carries two meanings. First meaning that comes to mind is the title’s connection to Valentine’s Day, but there is nothing about Valentine’s Day in this chapter. The main character gets visited by a woman whose surname is Valentine. In Czech the word Valentýn is spelled with “y” and I chose the name “Valentin“ spelled with “i” as the reader will probably raise an eyebrow at the blatant spelling mistake but will understand once the character “Clare Valentinová“ is introduced. This way, reader will be none the wiser beforehand yet the wordplay is preserved and will eventually become apparent.

3.3 Colloquialisms and Vulgarisms

While neither of these are rare in the book, the author does not overuse them, reserving them for just the right moments. It is often not easy to translate English vulgarisms since there is a tendency to just use the word “fuck”. I used adequate Czech vulgarism that would not change the atmosphere of the situation

Example:

“Don’t be such an arrogant fuck,”

„Nebud’ takovej arogantní zmrď,“

3.4 Proper Names

It is important to understand the characters and their names in order to fully convey the author's message; it is not unheard of that authors use names and surnames as means of foreshadowing their fate, or using names that define the character. Given that authors can use obscure names that mean nothing on first sight, it is necessary to trace the origins of the names in order for the translation not to lose some of the meaning that was intended by the author.

Vlastní jméno možno přeložit, pokud má hodnotu jen významovou... Jakmile přistoupí charakter jména, tj. závislost na národní formě (každý národ má rejstřík tvarů pro jména), je možná jen substituce nebo transkripce. (Levý 111)

I would like to analyze the name of the main hero in the book, Declan Hale. Declan is quite an obscure name that is not frequently used, it is of Irish origin and means „full of goodness“. Given the obscurity of the name and that the meaning of the name does not actually describe the character, I opted for leaving the name as it is in the translation. Furthermore, the meaning of his surname, Hale, is healthy, while the character suffers from quite a few injuries throughout the book. I do not believe that the name holds any semantic meaning, in a proper sense. It is also very unlikely that the author was being ironic when naming this character.

Czech readers are familiar with rest of the first names used as they are fairly common and none of the surnames pose a problem when translating, with the exception of Emily Grace. The first name holds little interest but the surname Grace can be interpreted as a clever word play in one of the chapters called „From Grace“ but it does not actually describe the character. Furthermore, I believe that translating it would look out of place in the context in which every other surname is in its original form.

What I found necessary to translate were the names of some characters that the author created, example of this could be the Pagemaster. It is a codename assigned to a character that we can assume was based on his abilities, thus it is necessary to translate it as „Mistr stránek“ otherwise the semantic meaning of the name would be lost.

Another character is Lord Oblivion. At first, he is mentioned as some kind of a cruel supernatural deity. Typically the title Lord, as a sign of nobility, is left as it is. There are several supernatural beings from Forget in the book. In this case Lord does not indicate nobility, but rather the fact that he is one of the most powerful among them and he is even used in fairytales to scare children, so I chose to translate it as „Pán zapomnění“.

There is also the fraction aptly named „Renegades“. While „Odpadlíci“ would be an accurate translation and would certainly cover the meaning, it is my belief that for some readers encountering that word would evoke the image of Lorenzo Lamas riding Harley Davidson from the '90s series Renegade or in Czech, Odpadlík. As a result, I chose for some Czech readers perhaps more enigmatic word „Renegát“.

3.5 Genders and Names

It is quite common in English that some names are unisex. If these names are mentioned only briefly without for instance a pronoun that would reveal their gender, it can be complicated to choose a gender in Czech.

Example:

His copy of Figley's *Assassin* dropped to the floor, useless, just a book.

Výtisk *Atentátníka* od Figleyho mu z ruky vypadl na zem a stal se opět jen obyčejnou knihou.

Figley is obviously a surname and my research revealed that there is no real book named *Assassin* by the author Figley. The gender could be either and in this instance I picked a male gender for the author.

Example:

If Tal taught you any—

To víš moc dobře, děvče, jestli tě tedy Tala něco naučila—

The name Tal is primarily a male name but in this book the author chose this name for a female character. Since the name Tal sounds masculine if left as it is, I added an extra “a” in order for the name to sound more feminine.

Example:

“*Auron's Folly*,” I said. A story about an evil queen and a prophecy that claimed her first child would both save and destroy the world.

“*Auronina pošetilost*,” řekl jsem. Příběh o zlé královně a věštbě, dle které její prvorozený jak zachrání tak zničí svět.

Auron is once again an unisex name, while from context it is not entirely clear whether the bearer of this name is a man or a woman, I assigned a female gender to the character as I imagine it is the name of the evil queen.

3.6 Surnames

When translating surnames to Czech, often the question whether to add the suffix „—ová“ arises. Some well-known English surnames sound unnatural when the suffix is added and Czech women also often chose not to have the suffix added when marrying a foreigner.

Thackerayova hrdinka Amelia Sedley se po provdání jmenuje Mrs. George Osborne; to přeložíme nikoli jako Jiří Osbornová, ale paní Osbornová nebo paní Amélie Osbornová. (Levý 122)

It is different from case to case, sometimes the suffix is added and sometimes it is not. I have chosen to follow Levý and translate the surnames with the suffix since the names sound natural with it.

Example:

Clare Valentine stood before me in the window alcove.

Clare Valentínová stála v mém okenním výklenku.

3.7 Geographical Names

The author introduces new places set in his fantasy world, the places are often described by their names, because of that it is necessary to translate them. For instance the Ascension City and the Emerald City, those two are quite straightforward to translate. I would like to mention the Reach City, when translating this location I also had to take into account that this place is destroyed later on and is referred to as the Nightmare's Reach. So the translation of Reach had to be similar in both cases.

Example:

“She’s a cute one, Declan,” Roper Hartley, the magical protagonist from John Richardson’s *Emerald City* series, said.

„Je roztomilá, Declane,“ poznamenal Roper Hartley, kouzelnický hrdina ze série *Smaragdové město* od Johna Richardsona.

While I could create a single word and call the city “Smaragdov” I thought it would sound more like a village rather than a city, because of that I chose “Smaragdové město”.

Example:

I saw Marcus out just before eight o’clock and wandered under an overcast sky into Riverwood Plaza for dinner.

Před osmou jsem Marcuse vyprovodil a sám jsem bloudil pod zataženou oblohou směrem k Riverwood Plaza na večeři.

I left the actual, real world locations without Czech equivalents as they were, for instance: Riverwood Plaza is an actual place in Perth without Czech equivalent, so I kept the spelling and I did not attempt to translate or modify the original.

Example:

My body, I’d sent across the Void to the remains of Reach City, known these days as Nightmare’s Reach.

Tělo jsem poslal napříč Nicotou do ruin Dosahu, města, které bylo zničeno v předposlední bitvě Války Svazků a v dnešní době je známé jako Dosah děsu.

By translating the Reach City as “Dosah” I could keep the continuum obvious in the translation of “Nightmare’s Reach” as I translated it as “Dosah děsu”.

3.8 Neologisms

As is often the case with fantasy books, the author introduces new words or gives new meanings to existing words. Translating those can be difficult as it is easy for words to sound forced and artificial.

Překladatel může a je povinen plně rozvinout svou jazykovou tvořivost tehdy, má-li do češtiny převádět stylistické hodnoty, pro které se ještě ve vývoji naší národní literatury neobjevily vyjadřovací prostředky. (Levý 111)

An example of how a new meaning was given to an existing word is the name of the power that the characters in this book use. The power is called “Will” and the author also uses affixes to modify the word to create more meanings.

Example:

A Will enough to navigate the Forget, even...

Dokonce dost Vůle cestovat Zapomnění.

I opted for simply translating it as “Vůle“ and using first capital letter as the author does, since trying to come up with something new would be redundant. Similar could be said about the place between worlds called Forget. Originally, forget is a verb and through zero conversion the author changes its word class to a noun. While translating this, I took the verb “zapomenout” and used its nominal derivation “zapomnění”, since it would be impossible to change word class without affixation in Czech.

What I chose to edit was the word Willful used by the author to describe people capable of using Will.

Example:

The Story Thread fills that nothing with *anything*, and has existed since the first Willful men and women put pen to page thousands of years ago.

Příběhové vlákno plní nic něčím, a existovalo od doby co první Vůleschopní muži a ženy přitiskli pero na papír před tisíci lety.

The suffix –ful, according to Quirk means “the amount contained in” (pg. 1548 Quirk), another meaning is able of or characterized by. While Willful is completely regular word, the author gives it a new meaning or rather picks alternative meaning of its suffix, because of that I thought that translating it as „tvrdohlavý“ would leave a lot to be desired. That is the reason why I opted for the word „Vůleschopný“ as it describes the person just as the original does. The bigger problem was translating the word “forgetful“, its meaning is never truly explained and in the context used, the word forgetful refers to beings with ties to „Forget“, so I attempted to create a word of similar meaning, „zapomnění znalý“.

Example:

Many a Forgetful traveler had perished, mistaking reality for fantasy.

Často se stalo, že Zapomnění znalý cestovatel zahynul, když si spletl realitu s fantasií.

There is also a particular word that the author uses to describe the fact that the main character does not cast a shadow as indicated by the suffix –less, which according to Quirk means “‘without’, *combines with both abstract and concrete nouns, formations with the latter being usually non gradable.*(Quirk 1553) I used a Czech prefix with similar meaning to create a similar word.

Example:

I am Declan Hale, the Shadowless Arbiter.

Jsem Declan Hale, Bezestínový soudce.

3.9 Measures

Nezvyklé měrné systémy, např. Ruský a anglický často nahrazujeme naší metrickou soustavou. I když aršíny, stopy, couly, pinty, gallony apod. mají jistou hodnotu koloritní, nemají zase pro české čtenáře významový obsah, čtenář nemá u méně zanámých měř představu o velikosti. Zde je možné převádět na metry a kilogramy proto, že je to obecná metrická soustava; ovšem jen tam, kde je hodnota obecná... (Levý 124)

Since the author is Australian, he uses imperial system for units of measure. This is illustrated by the use of feet and inches. For a Czech reader this can be confusing, so as Levý suggests I used the metric system to make it easier for the reader to imagine the actual size.

Examples:

The soft chandelier light cast flickering shadows over the books spilling off the shelves and stacked ten feet high.

Jemné světlo z lustru vrhalo na knihy mihotající stíny, které se rozlévaly po poličkách do výšky několika metrů.

I held up my thumb and forefinger about half an inch apart.

Držel jsem ukazováček a palec asi centimetr od sebe.

3.10 Currency

Převádět cizí měnu není možné, protože měna je charakteristická vždy pro určitou zemi a koruny by nám lokalizovaly překlad do našeho prostředí. (Levý 124)

The plot of the story is set in Perth, Australia. Because of that, dollars or rather Australian dollars are used. It would change the setting if I converted the currency to Czech crowns and it also helps the reader to keep in mind the location of the story.

Examples:

Frozen banana - \$2

Mražený banán – \$2

3.11 Idioms

Kde slovo nemá význam samo o sobě, nýbrž jen jako součást celku, překládá se celek bez ohledu na významy jednotlivých slov. Jako lexikální jednotka se překládají ustálené fráze, idiomy a většina lidových rčení a přísloví. (Levý 129)

Given that the meaning of idiom is mostly not literal but rather figurative, it is not always easy to find the Czech equivalent, if one even exists. I tried to convey the figurative message as closely as possible.

Example:

Jumping through hoops for the Knights?

Skákala, jak Rytíři pískali?

This example is quite straightforward as the idioms are quite close in wording too. The meaning of “jumping through hoops” is “Do just about anything to please someone“, the Czech idiom “Skákat jak druhý píská“ conveys the exactly same message to the reader.

Example:

Sound about par for the course, Marc? Just swinging Roseblades in the dark, hmm.”

To se dalo čekat, vid' Marcu? Jen střílím naslepo.

There are actually two idioms in this example, the meaning of “sounds par for the course” is “about what one could expect“, while the Czech equivalent „to se dalo čekat“ has different wording, the meaning is very close.

“Swinging roseblades in the dark” is a little unorthodox idiom adopted from “shoot in the dark”. This means: “A wild, unsubstantiated guess; also an attempt that has little chance for success.”. The Czech language has a similar idiom „Střílet naslepo“. I toyed with the idea of translating it as „Jen naslepo máchám Mečem Růže.“. In the end I decided it just sounded wrong and I chose to stick to the unmodified version of the idiom that conveys the message well enough.

3.12 Word Play

English is a very rich language when it comes to homophones or words that sound very similar to each other. There are plenty of jokes and puns that revolve around this feature. Since the Czech language is drastically different from English, jokes that utilize homophones or words that sound similar can be difficult to translate if the word is to remain even within the translated text, often a compromise has to be made.

Example:

“Take cake, okay?”

That was an old joke.

“Don’t you mean take care?” she asked.

„Dej si kakaá jo?.“

To byl starý vtip.

„Nemyslíš dej si bacha?“ zeptala se.

The word play here is based on the fact that cake and care sound similar when used in the expression “to take care”, I could not find anything that would be similar to “dort” or “koláč” but according to Levý:

“Je třeba něco obětovat: buď slovní hříčku, nebo význam jejích složek.” (Levý 30)

I chose to sacrifice the meaning to some degree but keep the word play here, while “kakao” is not a cake it is still a sweet to some degree and works well with “bacha”.

Example:

Někde už určitě byl čas na víno.

It was wine o'clock somewhere.

In this case I had to sacrifice the word play on o'clock in order to keep the meaning, wine o'clock sounds very similar to five or nine o'clock but I could not come up with any phrase in Czech that would be linked to expressing time in same fashion as “wine o'clock”. I settled for “čas na víno” which covers the meaning.

3.13 Generalisation

While a lot of English words have an equivalent word in Czech, for some words that is not the case and the translator has to use a word with more general meaning in order to convey the author's message.

“Nejčastěji abstrahuje český protějšek od specifického typu pojmenovaného objektu, není-li specifičnost příslušného druhu v češtině známa.” (Knittlová, Teorie 29)

According to Oxford Dictionaries, a holster is “A holder for carrying a handgun or other firearm, typically made of leather and worn on a belt or under the arm. “ It can also be used as a verb, the motion of putting a gun back into its holster. This is a word that does not have a Czech equivalent and thus I had to choose a Czech word that puts the idea across.

Example:

Holstering my novel, I stood for a long moment in contemplation before picking up the phone on the counter.

Knihu jsem založil a dlouhou chvíli jsem rozjímal, než jsem se chopil telefonu na pultu a z paměti vytočil číslo.

Certain names of brands also require generalization otherwise the reader would not understand given his sociocultural background.

Example:

I poured myself two fingers of Glenlivet.

Nalil jsem si na dva prsty skotské.

Glenlivet is a name of distillery in Scotland, it is not very well known in Czech, unless you are a scotch enthusiast. I chose to avoid changing the brand to one that is well known in Czech Republic like Ballantine's as I realize that some people can be very passionate about their scotch and wrong brand of scotch could be unnecessary imagination of the translator. The word "skotská" is more appropriate than "whisky" as Glenlivet is indeed from Scotland.

3.14 Diminutives

It is not always easy to identify emotional stance in English, some words can carry multiple meanings and wrongly identifying the correct one could cause a misinterpretation. Context is important when it comes to translating diminutives, in order to correctly translate said word and convey appropriate emotions.

„Angličtina jako izolační jazyk dává přednost při explicitnímu vyjadřování emocionálního postoje jiným jazykovým prostředkům než syntetická čeština. Vyjadřuje emocionálnost spíše analyticky, lexikálně, kombinací citově neutrálních lž s výrazy, které slouží převážně jako nositelé citového postoje. Nejčastějším takovým citově modifikujícím výrazem je adjektivum little, u něhož se denotační význam malosti prolíná s konotačním významem pozitivního citového postoje.“ (Knittlová, K teorii i praxi 59)

Example:

She took her time, too, rolled up her stockings slowly, one tiny foot poised on a stack of nineteenth century classics

Dávala si na čas, pomalu si navlékla punčochy, její nožka balancovala na štosu klasik z devatenáctého století.

The narrator has a romantic interest in said woman so it is safe to assume that he would describe her body with fondness, because of that I decided to use the delicate Czech word.

Example:

This isn't Hogwarts, and you're not a boy wizard.

...tohle nejsou Bradavice a ty nejsi kouzelnický klučina.

In this case I decided to use the diminutive “klučina” since in the original it sounds as if the narrator was mocking someone and “klučina” fits the context.

3.15 Intensifications

In English additional words are inserted to alter the meaning often to express positive or negative opinion or emotional stance.

“Jejich význam vesměs obecně vyjadřuje velkou míru, velkou intenzitu nějakého pocitu, postoje, hodnocení, bez bližší specifikace.” (Knittlová, Teorie 39)

The author often uses intensifiers to express strong emotions using words such as “damn” and “helluva”.

Examples:

...powering the heart of the damn universe.

...palivu pohánějícímu srdce prokletého vesmíru.

There's a *helluva* lot to learn, kid

Ještě se toho máš sakra moc co učit, chlapče

3.16 Additions and Omissions

At some points I found it necessary to edit the translation and remove something from it.

Example:

Roper disappeared sideways into a beam of sunlight with a carefree shrug.

Roper bezstarostně pokrčil rameny a vytratil se v paprsku slunce.

I found it difficult to even imagine how one disappears sideways; none of my attempted translations made much sense, so I chose to remove the problematic word altogether.

3.17 Say and its equivalents

In English the basic and most frequently used word following direct speech is simple „say“, Czech on the other hand has a lot more variety and simple repetition of „řekl“ would not look natural. Because of that, it is acceptable to use imagination when translating the reporting speech, in order to make the text look more natural.

Většinou profesionálních překladatelů je dnes již jasné, že v angličtině je stereotypní opakování slovesa “said” v uvozovacích větách dáno tím, že anglická literatura má jinou konvenci, a zpravidla v tomto případě sloveso uvozovací věty různě obměňují. (Levý 144)

When translating I had to use my creativity in order not to be repetitive. Czech language has a wide array of words that one can use to substitute „said“ while keeping the meaning intact.

Example:

“Je-Jeffrey,” he said. “Jeffrey Brade.”

„Je-jeffrey,“ vykoktal ze sebe. “Jeffrey Brade.“

3.18 Explicitness

English language has means of condensing information into fewer words than Czech. English in comparison to Czech sometimes does not use prepositions or uses non-finite verb forms to achieve shorter sentences. This can lead to the fact that, despite English being analytical language and Czech being inflectional, some sentences can be lot longer in Czech if we do not wish to omit anything from its English counterpart.

“Explicitnost se projevuje větším množstvím informací výslovně vyjádřených, vyzvednutých do povrchové roviny jazyka, a to nejčastěji v podobě plnovýznamové jednotky, kterou má pojmenování v jednom jazyce oproti protějšku v druhém jazyce navíc.” (Knittlová, Teorie 18)

When translating some noun phrases from English, the meaning is denoted by fewer words than in Czech. In order to keep the meaning intact, the Czech phrase is longer and the translator is often forced to insert extra words.

Example:

A heavy, dark form wreathed in the silver light fell through the slit and landed with a thump against a stack of dollar paperbacks.

Těžká, černá postava zahalená ve stříbrném světle vypadla z pukliny a přistála s žuchnutím na zemi mezi měkkými vazbami za dolar.

In this case instead of two words in English “dollar paperbacks”, in Czech it is necessary to insert an extra preposition “vazbami za dolar” to denote the meaning completely.

3.19 Phrasal Verbs

“Analytičnost angličtiny se projevuje v hojných případech anglických sloves se záložkou, kterým v češtině odpovídají vesměs jednoslovné předponové protějšky, ať jde o vyjádření vztahu prostorového, směrového nebo o vyjádření ukončenosti či intenzity” (Knittlová, Teorie 17)

There are quite a few phrasal verbs in the text but none posed much of a problem when translating.

Example:

I drew back a bit of my Will to give the kid a chance to explain.

Ubral jsem trochu Vůle, abych dal klukovi šanci mluvit.

In this example the English preposition “back” corresponds to the Czech prefix “u” and both indicate the movement backwards. There is an occurrence of preposition-prefix correspondence, while the English multi-word phrase can be translated as one word expression thanks to the Czech prefix “u”.

Example:

For one, the Knights Infernal will chop off Declan's head if he's caught diving into Forget.

Zaprvé, Pekelní Rytíři useknou Declanovi hlavu jestli ho přistihnou jak se noří do Zapomnění.

This is another example similar to the previous case in which the English preposition is merged into the verb in Czech and expressed by the Czech prefix.

In the first case, the Czech prefix “u” corresponds to the preposition “back” but in the second example it corresponds to the preposition “off”, this means that there is no one to one correspondence and the Czech prefix can correspond to various English prepositions.

3.20 Cultural References

The translation includes number of cultural references throughout the whole book that I had to tackle in some way. The author often refers to fictional books that do not actually exist, so at first they seem like cultural references but in reality they are not. When translating actual references, I tried to stick to their original translation, so the connection would be clear for the reader.

Example:

This isn't Hogwarts, and you're not a boy wizard.

...tohle nejsou Bradavice a ty nejsi kouzelnický klučina.

The Czech reader might not be familiar with the word “Hogwarts” and if I tried to translate “Hogwarts” in my own way, the cultural reference would probably become lost, thus I found it necessary to use the already existing translation “Bradavice”.

Example:

“My good man—the game is afoot.”

„Můj dobrý příteli—případ čeká.“

While there are not many famous English detectives smoking from pipe, this sentence without a doubt identifies the character as Sherlock Holmes. The phrase „the game is afoot“ became especially well known in recent times thanks to BBC’s series Sherlock Holmes. Shakespeare first used the phrase in Henry V. but it was Arthur Conan Doyle that made it famous. I translated it using an existing translation in order not to cause confusion and for the connection to be clear to the reader.

3.21 Onomatopoeic Words

English just like Czech uses onomatopoeic words to express sounds being made. There are small differences between them though and the author uses onomatopoeic words quite often, usually the words “hm“ and “ah“. In the translation I altered those that are different in Czech to the correct form because their spelling in English differs from the Czech one.

Example:

“Rose bush. Garden. Rose bed. Ah...”

„Růžový keř. Zahrada. Růžový záhon. Ach...“

4 Conclusion

In this thesis I attempted to translate and analyze my translation while referring to respected translators. I knew beforehand that it would not be an easy task and that I will run into some difficulties. I have tried to tackle those when translating as best as I could.

Since I was translating the first book in the series and no other works from this author have been translated to Czech before, I was in peculiar situation, on one hand I was not restrained by any other translations that I could take into account and on the other I had to invent everything, from language register to specific words created by the author himself.

I found the neologisms introduced by the author to be especially exciting, yet at the same time they required deep analysis, since the Czech counterpart had to sound natural. I spent immense amount of time playing with words to achieve the desired effect and I am quite satisfied with the results in this case. There was nothing to base these translations on, as the words are unique and created by the author himself.

While translation can never be the same as the original and some parts can be lost or added in the process of translating, I believe that I have captured the spirit of the book in my translation sufficiently and honored the author's unique style.

5 Works Cited

DUCIE, Joe. *Distant Star*. United States of America: Cedar Sky Publishing, 2012. ISBN 978-0-9873294-2-4.

LEVÝ, Jiří. *Umění překladu*. Vyd. 3., upr. a rozš. verze 2. Editor Karel Hausenblas. Praha: I. Železný, 1998, 386 s. ISBN 80-237-3539-x.

KNITTLOVÁ, Dagmar. *Teorie překladu*. Vyd. 1. Olomouc: Vydavatelství Univerzity Palackého, 1995, 140 s. ISBN 80-7067-459-8.

---. *K teorii i praxi překladu*. 2. vyd. Olomouc: Univerzita Palackého, 2000, 215 s. ISBN 80-244-0143-6.

KROULÍK, Břetislav a Barbora KROULÍKOVÁ. *Anglicko-český slovník idiomů a ustálených rčení metaforických, obrazných a lidových: English-Czech Dictionary of Idioms and Stereotyped Metaphorical, Figurative and Colloquial Expressions*. 1. vyd. Praha: Svoboda-Libertas, 1993, 203 s. Členská knihnice (Svoboda). ISBN 80-205-0234-3.

QUIRK, Randolph, David CRYSTAL, Sidney GREENBAUM a Geoffrey N LEECH. *A comprehensive grammar of the English language*. London: Longman, 1986, x, 1779 s. ISBN 0582517346.